Glade Aftener. [Samlede] af Sophus Neumann.

Under medvirken af Holger Rasmussen, Orla Bock og Axel Reidahl.

[1.]-Tredie Samling. 1909-11.

Samlet indholdsfortegnelse på: https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0067/sknr67385.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

GLADE AFTENER

TREDIE SAMLING

GLADE AFTENER

VED

SOPHUS NEUMANN

UNDER MEDVIRKNING AF

BLEISTIFT, AXEL BREIDAHL OG
HOLGER RASMUSSEN

TREDIE SAMLING

KØBENHAVN
FORLAGT AF V. PIOS BOGHANDEL
— POVL BRANNER —
1911

Trykt hos J. Jørgensen & Co. (M. A. Hannover)

DEN NYE HÆNGELAMPE.

Jeg mødte forleden min Ven, Hr. Ivar, paa Gaden. Han var iført høj Hat og Spadserepels, bar en Pakke under hver Arm og i Hælene paa ham travede et Bybud, aldeles overlæsset med store og smaa Pakker.

Det forundrede mig i allerhøjeste Grad, thi dels véd jeg, at Hr. Ivar kun modvilligt viser sig paa Gaden ved højlys Dag med Pakker, og dels plejer han ikke at anvende sine Penge til Indkøb af den Art, der kan emballeres i Papir.

Han deler ellers sin Tid ligeligt mellem et muntert Kaféliv og Udspekuleren af alle mulige Dumheder.

Faderen har sit paa det tørre og Penge nok til at tillade sig den Luksus at holde en Søn af Hr. Ivars Kaliber, og heldigvis for Forældrene er han deres eneste Barn, — samtidig sine Forældres Stolthed og evige Sorg.

Som sagt jeg blev forbauset ved at se Hr. Ivar i denne for ham usædvanlige Situation, og jeg udtrykte min Forundring i et uvilkaarligt:

»Hvad betyder dette?«

»Ja, det er beklageligt,« sagde Hr. Ivar og lagde

Hovedet paa Siden, »at De skal træffe mig i denne for mig yderst penible Situation, men som De jo nok véd, har vi Jul en af Dagene, og jeg har en blodig Synd paa min Samvittighed fra ifjor.«

Her fløjtede han ad sin Hund. Hr. Ivar holder nemlig Hund; den hedder »Kat« og drikker med stor Rutine en Pilsner af en Underkop.

»Jo, ser De,« fortsatte han, »i Fjor spolerede jeg fuldstændig Juleaften for mine gamle Forældre og mig selv, og det maa jeg jo gøre godt i Aar. Deraf det store Indkøb! Men de maa hellere høre hele Historien!

Se min Moder, hun er en rar, lille Kone, men hun kan i Modsætning til gamle Damer i Almindelighed ikke fordrage at gaa i Butikker, hun tror altid, at hun bliver snydt, og hun har den fikse Idé, at hun tror, hun staar sig ved at lade mig besørge hendes forefaldende Indkøb.

Det begriber jeg nu ikke, thi jeg har paa Ære aldrig givet hende ringeste Anledning til at tro, at jeg skulde behandle hende mere reelt end d'Hrr. Ekspedienter i Butikkerne.

En Dag kort før Jul kom hun til mig og betroede mig en stor Hemmelighed, at Fader flere Gange havde hentydet til, at vi trængte til en ny Hængelampe i Dagligstuen, og nu havde hun tænkt, at hun vilde forære ham en, hvis jeg vilde købe den for hende.

Hvor meget har Du tænkt at spendere? sagde jeg.

»Aa en femten Kroner,« mente hun.

Du maa vist op til tyve, hvis den skal være ordentlig, sagde jeg.

Naa, jeg fik Pengene og paatog mig Kommissionen. Nu er min Fader ogsaa en umaadelig god Mand! Det kan De jo nok forstaa, thi hvis han ikke var det, saa

sad jeg jo rimeligvis i dette Øjeblik og skød til Maals med en stor Bulldogrevolver efter en eller anden Knejpevært i Klondyke. — Naa, — saa kommer Papa til mig Dagen efter og meddeler mig ligeledes meget hemmelighedsfuldt, at Moder ønskede sig en ny Hængelampe til Dagligstuen, og den havde han tænkt at forære hende, hvis jeg vilde købe den for ham, — jeg med min fint udviklede Smag, o. s. v. i den Dur. Den Gamle har jo altid lidt bedre Raad end Mo'r, saa han maatte op med tredive Kroner. Nu havde jeg altsaa halvtreds som Driftskapital. Saa købte jeg en til fem og tyve og bestilte den sendt hjem til Juleaftens Eftermiddag.

I de nærmest følgende Dage gik vi alle tre og smilede underfundigt til hinanden, medens vi skelede til den gamle Lampe.

Til den bestemte Tid kom den nye Lampe og blev meget hemmelighedsfuldt praktiseret ind i min private Wigwam. Jeg anmodede saa Fader om at liste Moder af Vejen, medens jeg hængte Apparatet op, og paa samme Maade hviskede jeg til Moder, at hun skulde tage sig af den Gamle. De forsvandt saa ud i Køkkenet for at se til Julegaasen. Da jeg var færdig, sagde jeg til; de kom ind, og jeg trak mig tilbage i en Krog for at bivaane Komedien.

De gamle satte sig hver i sin Lænestol og skævede forventningsfuldt til hinanden, — de var frygtelig spændte begge to.

Endelig blev det Moder for langvarigt, og idet hun prøvede sig frem, sagde hun:

»Jeg synes vores Hængelampe er slet ikke til at kende igen!«

»Ja, det er en pæn Lampe, skulde jeg mene.«

»Den pynter saamænd hele Stuen op.«

»Ja, synes Du ikke?«

»Ja, og saa er der det rare ved det, at vi begge har Gavn af saadan en Present!«

»Ja, ikke sandt Du, det har jeg netop ogsaa tænkt.«

Saa kiggede de skiftevis til Lampen og til hinanden, og jeg morede mig kongeligt.

Men omsider kom det da til en Forklaring, men tror De saa, at de Mennesker kunne goutere Spøgen? Aldeles ikke! Tværtimod! De blev helt slukøret; de sagde ikke et Ord, men listede ind lige saa stille, hver til sit.

Ærlig talt blev jeg jo ogsaa lidt lang i Ansigtet, jeg havde jo lovet mig en Del Komers af den Spøg, — men gamle Folk er uberegnelige.

Jeg forsikrer Dem Juleaften var komplet ødelagt! i Bund og Grund! De gamle var umulige, og vi spiste under en temmelig trykkende Taushed.

Men ser De! Nu i Aar skal jeg gøre godt, hvad jeg forbrød i Fjor. Derfor har jeg købt en Mængde prægtige Sager, — alt hvad de gamle har ønsket sig i Løbet af det sidste halve Aar. — Jeg har ikke knebet paa noget, men venter jo saa til Gengæld, at den Gamle prompt betaler Regningerne, naar de indfinder sig til Nytaar.

Saaledes lød Hr. Ivars troværdige Beretning og fra Juleaftens Eftermiddag Klokken fire til Juledags Formiddag vil man kunne se ham som den mest eksemplariske, opofrende og kærlige Søn under Solen.

Bleistift.

KASTANIERNE.

En Fortælling om en rar, lille Dreng.

Børge er fem Aar gammel og meget energisk.

Hver Gang, jeg kommer i Besøg hos hans Forældre, kravler han op paa mit Knæ, sætter fem sorte Fingre paa min Flip og siger:

»Tæl en Astorie!«

Og hvis jeg ikke er hurtig nok til at fortælle en Historie, men foretrækker at se paa hans Moder, putter han Fingrene i Munden paa mig og rusker mig i Haaret, indtil jeg fortæller »Flyverens Maanerejse« eller »Spejderdrengen i Undervandsbaaden« eller en anden af den Slags Historier, som moderne Smaabørn foretrækker for Æventyr om Trolde og Prinsesser.

Egentlig er dette ikke min Livret, og hvis det ikke var fordi Moderen er saadan en sød lille En — — —, men den der tager Barnet ved Haanden, tager Moderen ved Hjærtet, og jeg har i den Grad ladet mig tyrannisere af min lille Plageaand, at Forældrene har faaet den Opfattelse, at jeg elsker Drengen.

Derfor tog de heller ikke i Betænkning at sende Bud til mig forleden Søndag, at de skulde til Konfirmation hos Familien, og Pigen havde Frisøndag, hvorfor jeg nok vilde være sød og tage mig af Drengen —

Stærkt begejstret vil jeg nu ikke sige, jeg var, — men paa den anden Side mente jeg, at jeg daarligt kunde være bekendt at sige Nej, og en halv Time senere holdt Børge sit Indtog hos mig, klædt i sin stiveste Puds.

Han var iført en hel lille Herrefrakke i Jægerfaçon med mange Lommer og Bælte om Livet, og op af den ene Brystlomme stak et nystrøget Lommetørklæde med blaa Bort.

Det første, han fik Øje paa, var et Fad Kager og en Skaal Frugt, som jeg havde anskaffet i Anledning af hans Besøg, og som jeg havde tænkt skulde slaa til til hele Dagen.

Med den Skarpsindighed, som Børn er i Besiddelse af, havde han straks regnet ud, at Kagerne og Frugten var til ham og begyndte derfor uden nogen Indledning øjeblikkelig at tilegne sig sin retmæssige Ejendom.

Jeg frelste, hvad frelses kunde, men endnu, mens Drengen sad med den sidste Rest af en Napoleonskage i Ansigtet, sagde han fast og bestemt:

»Faa en Pære!«

Og da han ikke fik den lige med det samme, begyndte han at mimre med Munden og vibrere med Øjnene, saa jeg skyndsomst udleverede ham en Pære.

»Faa en Kage!« sagde han midt i Pæren.

Jeg gav ham en Flødebolle og sagde med faderlig Værdighed:

»Nu faar lille Børge denne her Kage, og saa faar han ikke mere foreløbig ellers faar han ondt i Maven!«

Han smaskede Pæren i sig med Kærnehus og det Hele og snappede Flødebollen.

»Faa en Æbel!« hvæsede han gennem Flødeskummet.

»Nej, nu faar lille Børge ikke mere!«

»Faa en Æbel! Faa en Æbel!« skreg han, stampede i Gulvet og græd saa hæftigt med Øjne, Næse og Mund, at jeg hurtigst stillede begge Fadene frem til hans behagelige Afbenyttelse.

Nu havde jeg Ro en halv Time.

Han sad og bed af alle Frugterne og pillede Cremen ud af Kagerne med Pegefingeren.

Jeg gik ind i et andet Værelse for at læse min Søndagsavis.

Da jeg nogen Tid efter atter saa ind til ham, sad han ved Kakkelovnen med Kulspandens Indhold foran sig og gjorde Forsøg paa at knuse et Stykke Kul med min Merskumspibe.

Jeg tog vist ikke helt blidt paa ham, da jeg løftede ham i Vejret, thi han gav et Vræl fra sig og plantede alle sine ti Kulfingre i mit Ansigt.

Jeg havde et forfærdeligt Besvær med at faa ham til at holde op med at brøle; jeg vissede ham i mine Arme og satte mig hen i en Stol med ham, for at fortælle ham Historier.

Kvatsch! sagde det, idet jeg satte mig.

Jeg vendte mig og saa' de sørgelige Rester af en Othellokage; den anden Halvdel sad paa mine Frakkeskøder.

Jeg bandede og Drengen tudede, og jeg maatte digte syv Flyvehistorier for at faa ham god igen.

Jeg gav ham et Spil Kort til at bygge Huse af og gik ind for at klæde mig om.

Da jeg kom tilbage, traf jeg ham i Færd med at øve den sunde og gavnlige Idræt at kaste mine Penneskafter efter et Søstykke af Bille og forsøge at faa Pennene til at hænge fast i Lærredet.

Uheldigvis havde han faaet det barokke Indfald

for hver Gang at dyppe Pennen i Blækhuset, og det lysegule Tapet i en Omkreds af to Alen omkring Billedet saa ud, som om der var Flue-Generalforsamling.

Billedet selv lignede et Søslag.

Efter at Drengen var vasket med Pimpsten, besluttede jeg at fjerne ham saa langt som muligt fra mine Ejendele og spadserede derfor med ham til Klampenborgstationen i den bestemte Hensigt at udvandre med ham til Dyrehaven, for at han dér kunde lade sin Ødelæggelsestrang gaa ud over Statens Ejendom, saa meget han lystede.

Saadan en Efteraarssøndag er der stille og herligt i Skoven, og der er ikke saa mange, der tager med Toget.

Alligevel tog jeg anden Klasse i Haab om at blive alene med Drengen, og naturligvis kom der i sidste Øjeblik et Selskab Damer og Herrer, som masede ind hos os og fyldte Kupéen op, saa jeg maatte have Drengen paa Skødet.

Han havde tvunget mig til at købe Blommer og Chokolade hos den gamle Mand paa Perronen.

Jeg havde selv forsynet mig med Aviser og sad fordybet i en af disse, da jeg hørte Drengen sige højt og tydeligt:

»Jeg skal!«

»Ja!« sagde jeg venligt og beredvilligt, lidet anende, hvad det var, han skulde.

»Jeg skal!« sagde han atter, pæonblaa i Hovedet, og nu forstod jeg, at det var Napoleonskagerne og Grev Moltke Pærerne, der var i Færd med at blive uenige, — maaske ogsaa Blommerne og Chokoladen.

Jeg saa' mig hjælpeløst om i den gammeldags Kupé, der ikke havde Rum for den lille Drengs Ønsker.

Han forsøgte ved alle Midler at gøre mig begribeligt, at det var Alvor.

Jeg dampede kraftigt paa min Cigar, Damerne stirrede nervøst ud over Markerne og en Herre aabnede Vinduet i Vindsiden.

Selskabet havde Billetter til Charlottenlund, men allerede i Hellerup blev den lille Dreng og jeg alene i Kupéen.

Resten af Rejsen optoges af en ubehagelig Renselsesproces, men vi følte os begge lettede, da vi stod ud ved Klampenborg og gik ind i Skoven.

Det var en herlig Tur gennem Dyrehaven, — her kunde jeg saa dejligt lade være at svare paa hans dumme Spørgsmaal og sige »Hold Mund!«, naar han gentog dem.

Mærkværdigt nok syntes han ikke i mindste Maade at blive fornærmet over min reserverede Holdning.

Han saa' bare op paa mig med et gaadefuldt Smil, som kunde tyde paa, at han opmagasinerede alle disse ubesvarede Spørgsmaal til en bedre Lejlighed.

Jeg følte mig imidlertid ganske Herre over Situationen og glædede mig over den Magt, som et voksent Menneske i Følge sin Aandsoverlegenhed har over de smaa Menneskebørn, som endnu befinder sig paa Udviklingens Stadium.

Denne Glæde vilde have kunnet vare længe ved, hvis vi ikke havde mødt Drengen med Kastanierne.

Det var en ganske almindelig Dreng, som jeg ikke vilde have fæstet min Opmærksomhed ved, hvis ikke Børge havde standset mig med et Ryk og sagt:

»Han er fin!«

Ja, han var fin. Han havde trukket et Utal af Ka-

stanier paa lange Snore og snoet disse om sin Hals og om Livet.

Børge var ikke til at løsrive fra dette Syn.

»Ja, det er Kastanier!« sagde jeg og vilde gaa videre.

»Jeg vil osse ha' Ostanjer!« sagde han med Bestemthed og blev staaende.

Jeg gav den fremmede Dreng en To-Øre og sagde:

»Lad ham faa nogle af Dine Kastanier.«

Drengen krængede sin Blusemave ud og lod en Snes Kastanier trille ned paa Jorden.

Børge samlede dem begejstret op og vilde ogsaa anbringe dem inde paa Maven, men det var hans Jægerdragt ikke indrettet paa, og de trillede ud igen.

Saa stoppede vi dem i Lommerne og tog Afsked med Drengen.

Denne forsvandt med et skingrende Fløjt ind i Skoven, og jeg hørte ham raabe:

»Kresjan! August! Peter! Kom! Kom! Der er en Herre med en lille Dreng, der vil købe Kastanier!«

Jeg fortnede mine Skridt og rev Børge med mig, men Drengene indhentede mig med Hatten i Haanden og falbød deres dejlige, nyplukkede Kastanier.

Børge vilde partout købe hos dem alle sammen, og da jeg havde afkøbt Drengene deres Beholdning for 6 Øre, var hans Lommer og Hatten stopfulde.

De to smaa Bukselommer struttede som et Par Knytnæver, og i alle Frakkens fire Lommer var der Kastanier med Top paa.

Hans Lyksalighed kendte ingen Grænser.

Stolt stoppede han op foran alle Mennesker og viste dem sine Kastanier, som om det havde været Guldstykker.

Det sinkede Marschen noget, men jeg turde ikke gøre Vrøvl, thi nu var her fuldt af Spadserende, som alle fandt, at det var en »sød, lille Dengse!«

Uf, disse elskelige Uvedkommende, som ikke har paataget sig at passe andre Menneskers Børn, de kan sagtens lefle for saadan en væmmelig Unge.

De skulde blot vide, hvor meget deres søde Ord svækker Autoriteten. Jeg vendte energisk om og besluttede at gaa tilbage til Stationen for at køre hjem med Drengen.

Jeg skulde overhovedet aldrig være kørt ud med ham.

Da vi nærmede os Udgangen af Skoven, opdagede Knægten en hel Del nyligt nedfaldne Kastanier, som laa og skinnede med deres blanke, brune Skal i det sprængte Hylster.

Til Trods for, at han ikke kunde have en eneste Kastanie mere paa sig, styrtede han sig dog med et Jubelskrig over denne nye Høst og begyndte at samle dem op.

Men saa snart han bukkede sig, væltede Kastanierne ud af hans Lommer, og han fik travlt med at putte dem i Lommerne igen, — men for hver en han samlede op, faldt der to ud af Lommen, hvilket dog ikke syntes at anfægte Drengen, der med lige stor Ihærdighed samlede Kastanierne op og tabte dem igen.

Det er jo et yndet tric for Klowner og Knockabouter at blive ved at tabe det, de samler op, og det kan være rigtig morsomt at se paa en enkelt Gang.

Men naar man staar og skal med Toget og tilmed befinder sig i en noget ophidset Sindsstemning, er man vistnok mindre modtagelig for komiske Indtryk.

Jeg tog i hvert Fald Drengen i Armen og sagde:

»Kom nu og lad Resten ligge! Vi skal skynde os, ellers naar vi ikke Toget!«

Jeg synes, det var meget fornuftigt og humant sagt.

Men Drengen svarede mig med et gennemtrængende Hyl, der fik Folk til at fare sammen, fordi de troede det var Toget, der gav Afgangssignal, — og en søndagsklædt Arbejder, der var paa Udflugt med hele sin Redefuld, sagde med et utvetydigt Tonefald:

»Kæ Di læ Drengen faa Kæstænjerne!«

Saa maatte jeg til at samle Kastanierne op for ham og putte dem i mine egne Lommer og min høje Hat.

Og alligevel naaede vi ikke Toget.

Det næste Tog var overfyldt med Passagerer.

Men da jeg havde Erfaring for, at Drengen hverken var nogen første eller anden Klasses Rejsende, tog jeg denne Gang 3die Klasse og valgte en Boggie-Vogn med et lille Rum i hver Ende.

Forøvrigt saa' det ud til, at denne Sikkerhedsforanstaltning var overflødig.

Drengen opførte sig mønsterværdigt og begyndte af egen fri Vilje at dele sin Kastaniebeholdning med en ganske lille Dreng, som sad lige overfor.

Hvor er det i Grunden et smukt Træk af saadan en lille Fyr at dele med en anden! Hvor kan vi Voksne ikke lære meget af et saadant 5 Aars Menneskebarn!

Jeg syntes, at hans Offervillighed skulde paaskønnes og følte mig forpligtet til at udbrede hans Ry, hvorfor jeg sagde saa højt, at den halve Kupé kunde høre det:

»Du er en god lille Dreng, Børge, det er flinkt af Dig at dele med andre!«

I dette Øjeblik ønskede jeg, at alle vilde tro, at denne lille velopdragne Dreng var min egen.

Børge syntes ikke en Smule modtagelig for Smiger.

Han blev ved at lægge den ene Kastanie efter den anden over til den lille Dreng, standsede saa pludselig og saa' op paa Drengens faderlige Ophav, idet han sagde:

»Jeg skal ha' 2 Øre!«

Manden studsede og saa' paa mig.

Jeg blev rød i Hovedet og mumlede noget om, at det var noget, han havde hørt af nogle Drenge i Dyrehaven.

Men Børge, der en Gang i Tiden vil egne sig fortrinligt til »energisk Incasso«, tog fat i Drengens Fader og sagde indtrængende:

»Du, Mand, jeg skal ha' 2 Øre!«

Og da han ikke gjorde Mine til at betale, vendte han sig mod mig og spurgte:

»Hvorfor gi'r Manden mig ikke 2 Øre? Tror Du ikke han har 2 Øre? Er han fattig?«

Jeg tog Børge paa Knæet og tyssede paa ham.

Han sprællede for at komme ned, men jeg holdt fast om ham, saa længe indtil han ved et smerteligt Hyl havde henledet hele Kupéens Opmærksomhed paa mig.

Saa maatte jeg sætte ham ned paa Gulvet.

Øjeblikkelig gik han løs paa den anden lille Dreng og flaaede Kastanierne fra ham.

Saa skraalede h a n, og jeg maatte op med en 5 Øre til dem hver for at faa dem beroligede.

Nu legede lille Børge en Tid lang pænt og artigt ved Siden af mig med sine Kastanier, og jeg hengav

mig endnu en Gang letsindigt til Nydelsen af mine Morgenaviser.

Da skete der pludselig noget, som jeg aldrig skal glemme. Hvorledes det gik for sig, kan jeg ikke i en Hast forklare, og det varede da ogsaa en Stund inden jeg fik sundet mig ovenpaa Forskrækkelsen.

Lille Børge maa være kommen i Tanker om, at jeg jo havde min høje Hat staaende oppe i Kupénættet med en topfuld Reservebeholdning af Kastanier.

Han havde faaet fat i min Stok og med den forsøgt at pille Hatten ned fra Nættet.

Det lykkedes kun altfor godt.

Som en voldsom Hagelbyge væltede et Fjerdingkar Kastanier ned over mit syndige Hovede og sprang som smaa muntre Projektiler til alle Sider ud over et lattermildt Publikum, der kun daarligt formaaede at skjule deres skadefro Sprutlatter.

Der var særlig en ung Kone i velsignede Omstændigheder, der kluklo, saa hendes Topmave hoppede.

Knægten begyndte en ivrig Jagt efter Kastanierne under Benene paa Passagererne, medens jeg med en krænket og værdig Mine forsøgte at give min høje Hat for 35 Øre med Frakkeærmet.

Forgæves! Den var og blev en Harmonika.

Under alt dette var vi ikke kommen længere end til Charlottenlund.

Jeg begriber ikke, hvorfor de kongelig, danske Statsbaner kører saa uendelig langsomt, — navnlig om Søndagen, — og i Særdeleshed, naar man skal skynde sig hjem med et fremmed Barn!

Hvor var han nu henne?

Jeg fandt ham siddende midt i Gangen i Færd med at spise en Kastanie.

»Er Du gal Dreng! Du maa ikke spise Kastanier!«

»Hvorfor maa jeg ikke spise Ostanjer?«

»Saa faar Du ondt i Maven!«

»Jeg h a r ondt i Maven. Maa jeg saa spise Ostanjer?«

»Nej! Saa faar Du mere ondt i Maven! Kom nu her op, saa skal jeg fortælle Dig en Historie!«

Jeg digtede den yndigste Historie om en lydig lille Dreng, som altid gjorde, hvad der blev sagt til ham, og som endte med at blive Kejser.

Han saa' interesseret op paa mig og spurgte:

»Er der noget ved at være Kejser? Er han stærk? Gaar han med Sabel?«

»Ja! Ja!« svarede jeg og vilde fortsætte.

Men Drengen vilde have rigtig Besked:

»Maa Kejseren gøre alt, hvad han vil?«

»Ja, det maa han!«

»Maa han osse spise Ostanjer?«

Jeg rømmede mig og søgte at knibe udenom.

Men Drengen holdt mig fast med Spørgsmaalet:

»Maa Kejseren spise Ostanjer?«

Nu lo den velsignede Dame igen af mig og holdt sig paa Maven.

Drengen betragtede hende nøje, pegede paa hende og sagde:

»Har den Kone ogsaa spist Ostanjer?«

Jeg rev Drengen med et Ryk ind til mig og tvang ham til at se ud af Vinduet.

Jeg hørte en skjult Fnisen bag mig og derefter en pinlig Taushed.

Endelig sagde Damen lige ud i Luften, uden at se paa mig:

»Naar Folk ikke forstaar at opdrage deres næsvise Unger, saa skulde de holde dem hjemme og ikke lade dem komme ud blandt andre Mennesker!«

Ak, hvor havde hun i Grunden Ret, den velsignede Dame.

Men jeg kunde jo ikke saa godt begynde at forklare hende, at Drengen ikke var min.

Jeg besluttede at forholde mig passiv og ikke besvare Drengens Spørgsmaal.

Han kunde for Resten ogsaa godt sørge for Underholdningen alene.

I Hellerup kom en intetanende Herre ind og satte sig ved Siden af os.

Han nikkede venligt til Drengen, der saa' lidt paa ham og derpaa spurgte:

»Maa Du spise Ostanjer?«

Den fremmede Herre, der aabenbart havde den Opfattelse, at man bør snakke Børn efter Munden, svarede imødekommende:

»Jah!«

»Er Du Kejser?«

Herren studsede lidt og sagde saa:

»Nej, det er jeg rigtignok ikke, min lille Ven! Hvorfor tror Du, at jeg skulde være en Kejser?«

Han rankede sig og skottede til sine Medpassagerer for at se, om de havde hørt, at der var Nogen, der antog ham for Kejser.

Men Drengen blev ved:

»Hvad er Du saa?«

Herren smilede lidt forlegen og sagde:

»Ja, jeg er nu Uhrmager!«

Drengen vendte sig mildt bebrejdende mod mig og sagde:

»Urmaren maa spise Ostanjer!«

Jeg vendte ham Ryggen.

Saa tog han atter fat paa den fremmede Herre:

»Vil Du ha' en Ostanje?«

»Tak, min lille Dreng!«

»Og en til!«

Han blev ved at forsyne Uhrmageren med Kastanier.

Jeg afventede ikke uden Spænding Resultatet. Nu kom det:

»Jeg ska' ha' 2 Øre!«

Herren lod, som han overhørte dette Prelleri.

Drengen trak mig i Ærmet og sagde:

»Urmaren har heller ikke 2 Øre! Han er osse fattig!«

Uhrmageren indsaa, at vilde han gælde for at være Kejser, maatte han honorere Drengen.

Han gav ham en 10 Øre, men flyttede et andet Sted hen.

»Nu gaar Urmaren!« sagde Drengen efter ham og samlede sine Kastanier sammen.

Han saa længselsfuldt op efter min høje Hat, som laa i Nættet.

»Faa den!«

Jeg rystede energisk paa Hovedet.

»Faa Din sorte Hat!«

Jeg svarede ham ikke.

»Jeg siger det til Mor!«

Øjeblikkelig leverede jeg ham Hatten til behagelig Afbenyttelse.

Af Publikums Smil forstod jeg, at man troede, at jeg var gift med hans Mor.

Det var med et Lettelsens Suk, at jeg stod ud af Toget med min Plageaand.

Jeg skyndte mig over til en Bager og købte en Kage til Drengen og en Papirspose til Kastanierne, saa jeg atter kunde faa min Hat paa Hovedet.

Den saa ganske vist noget Fuldemandsagtig ud,

men det var dog for latterligt at gaa rundt med Kastanier i den.

Vi ilede til en Sporvogn. Drengen vilde selv bære Posen og tabte den selvfølgelig i den vaade Rendesten.

Da vi sad i Sporvognen paa Vej til hans Hjem, priste jeg mig lykkelig.

Drengen var pilsøvnig og aabnede kun Munden for at gabe.

Pludselig sagde han:

»Der faldt Urmarens Pengøre!«

Ja, ganske rigtigt, — naturligvis havde han siddet og klattet med 10 Øren og tabt den ned mellem de modbydelige Tremmer paa Gulvet.

Da jeg har den personlige Opfattelse, at der ikke er noget saa latterligt som et Menneske, der forsøger at fiske en Tiøre op af Sporvognens Gulvtremmer, foretrak jeg at give ham en ny 10 Øre.

Han indkasserede den uden Tak og vedblev at stirre som hypnotiseret efter den anden 10 Øre.

Nu begyndte en venlig Dame at grise sine Handskefingre til under Forsøg paa at redde 10 Øren.

En godmodig, ældre Herre forsøgte med sin Paraply og en ung Mand lagde sig paa Knæ og fiskede med sin Lommekniv.

Hele Vognen var i Oprør, og Drengen morede sig kongeligt.

Men da Anstrængelserne ikke kronedes med Held, stak han i at tude og hylede:

»Jeg vil ha' Urmarens Pengøre!«

Konduktøren maatte ind og løfte hele Tremmegulvet op, og vi maatte allesammen sidde i en latterlig Stilling med Knæene oppe under Hagen, for at Drengen kunde faa sin 10 Øre.

Jeg takkede med et stramt Smil og sagde strængt til Drengen:

»Kan Du ikke holde ordentlig fast paa, hvad Du har, Dit lille Fjols!«

Drengen saa' forskræmt op paa mig og knugede sin store Papirspose i Favnen med det Resultat, at Posen, der var bleven blød i Bunden, revnede, og Kastanierne trillede ud over hele Gulvet.

Selvopgivende rejste jeg mig og forlangte at komme af ved næste Stoppested.

Drengen vilde have sine Kastanier med, men jeg tog ham energisk i Armen og gik hen mod Udgangen.

Konduktøren standsede mig og sagde:

»De maa tage de Kastanier med. Vi kan ikke have dem liggende her paa Gulvet, saa Folk kan gaa og falde i dem!«

Rasende gav jeg mig atter til at samle Kastanierne i Hatten.

Imens underholdt Drengen Passagererne med at fortælle dem, at Kejseren maatte ikke spise Kastanier, men det maatte Uhrmageren godt.

De troede, at han var aandsvag og sendte mig et ransagende Blik for at se, om jeg, Drengens Fader, ikke ogsaa havde en lille Skrue løs.

Endelig naaede jeg frelst hjem med ham.

Stormende Gensynsglæde mellem Moder og Søn.

Jeg hældte Kastanierne ud i Entreen og satte min molesterede Hat paa Hovedet.

Om jeg ikke vilde blive?

»Nej, Tak,« sagde jeg kort og bestemt og gik.

Men udenfor Entrédøren blev jeg staaende og lyttede.

Jeg hørte Moderen sige:

»Gud, hvor var han underlig. Jeg tror, han havde drukket —«

Og henvendt til Drengen sagde hun med overstrømmende Ømhed:

»Har Manden været slem mod Mors egen lille Børge?«

»Jah!« klynkede han. »Faa en Kage!«

»Ja, Du skal rigtignok faa en Kage, Mors egen Dreng! Og Du skal aldrig mere komme hen til den stygge Mand! Vel?«

»Nej!« brølede jeg og rutschede ned ad Trapperne.

Axel Breidahl.

EN FIN FORRETNING.

Der vankede tre glade Ungersvende ad Vejen gennem Tidsvilde Hegn. Sportsskjorte, Knæbenklæder, Straahat og »Mulepose« paa Ryggen betegnede dem som Turister, Fodsportsmænd paa Ferieudflugt.

Det var tre jævnaldrende Venner, midt i Tyverne, d'Hrr. Provisor Holm, Kunstmaler Blom og cand. jur. Berg, der var paa deres aarlige Sommertrip. Hvert Aar plejede disse tre Aandsfrænder at tage dem en otte Dages »Spadsurentær«, som Holm udtrykte sig rundt i vort lille grinagtige Fædreland, og denne Gang gik Turen, med Udgang fra Gilleleje, ad Stranden til Tisvilde, gennem Tisvilde Hegn, Frederiksværk, Frederikssund ind gennem Midtsjælland. Det plejede at være en Tur, de kunde leve paa hele Aaret, en Tur hvor de ikke satte nogen Dæmninger for deres gode Humør, men slog Gækken løs, og tog al den Kommers med, de paa nogen Maade kunne afstedkomme.

Nu kom de som sagt en solhed Sommerdag ved Middagstid ned gennem Tisvilde Hegn.

»Nu skal vi ind at se Ruinerne af Asserbo Slot,« sagde Holm, der som den ældste og mest erfarne fungerede som Fører; det var ogsaa ham, der havde den

fælles Krigskasse i Forvaring, og det var for Resten ogsaa ham, der fandt paa de fleste Gavtyvestreger.

»Nøglen faas hos Skovfogeden, der foreviser Ruinen,« fortsatte han, efter at have raadført sig med sin »Vejviser i Nordsjælland«.

Man fik fat i Skovfogeden og slap ind i Ruinen, der er omgivet af en tæt Hæk med en Laage i. Fogeden viste omkring. Der er ikke meget at se ved samme Ruin, men Maleren havde nu let til Begejstring, han saa alt gennem kulørte Briller.

»Hvad synes I?« spurgte han med skinnende Øjne.

»Aa jo!« sagde Holm tørt, »naar man aldrig har været her før, vil jeg gærne indrømme at her — er morderlig kedeligt!«

Baade Maleren og Skovfogeden sendte ham et forarget Blik.

»Fortæl os lidt om Ruinens Historie!« sagde Juristen.

»Ja,« sagde Skovfogeden og remsede en udenadlært Lektie op. »Slottet er ældgammelt, og kom tilsidst i den kendte Adelsmand, Poul Laxmands Eje, ham som d'Hrr. nok véd levede under Kong Hans's Regering, og blev snigmyrdet og kastet i en Kanal i København. Efter hans Død blev Slottet fuldstændig ødelagt ved en Ildebrand — — — — — —«

»Hvordan opstod den?« spurgte Juristen.

»Ja, det véd man intet om,« erklærede Skovfogeden.

»Har De aldrig prøvet at faa Sylow her ned,« spurgte Holm tørt og med den mest alvorlige Mine.

Skovfogeden følte sig alvorlig krænket, medens de andre fniste, og han fandt sig ikke beføjet til at give yderligere Forklaring. Han tog Afsked med de

tre Venner, med en højtidelig Mine, som selv ret gode Drikkepenge ikke formaaede at formilde.

Videre ad Landevejen, gennem det ægte sjællandske Landskab, gik Turen.

Der laa en gammel, straatækt Bondegaard omgivet af gamle Piletræer og med en lille Dam foran, tæt ved Landevejen.

Maleren faldt i Ekstase.

»Vil I se den Gaard, det er noget af det dejligste, jeg længe har set!« Han blev mere og mere begejstret og udbredte sig i brede Lovtaler over Mosset paa Taget, Murenes maleriske Hældning, Genspejlingen i Dammen o. s. v.

»Lad os sætte os ned og se nærmere paa Sagerne!« foreslog Holm. Man tog Plads paa Grøftekanten, og Maleren prædikede videre om, hvor storartet den gamle Gaard kunde gøre sig paa Foraarsudstillingen paa Charlottenborg.

»Se nu f. Eks. det lille Udhus dér i Gavlen,« sagde han og pegede paa et lille, til enhver Ejendom uundværligt Appartement, med et hjærteformet Hul i Døren, der kælent lænede sig op mod Gavlen af den ene Længe.

»Se nu det i og for sig saa prosaiske lille Hus, der er ligefrem Stemning over det, som det staar dér, faldefærdigt, med sit mosbevoksede Straatag, se den dejlige Pil, der luder beskyttende hen over det, og se hvor smukt det spejler sig i Dammen der foran.«

Der kom en ældre Bondemand ud fra Porten; han stillede sig ved Indkørselsleddet og saa forbavset paa de tre mærkværdige Fyre, der sad og pegede Fingre ad hans Gaard.

Holm hilste høfligt, de andre fulgte hans Eksempel, og Manden hilste trevent igen.

»Undskyld! Det er maaske Deres Gaard?« spurgte Holm.

»Ja, det siger man da,« svarede Manden uvilligt.

»Det er en storartet smuk Gaard,« sagde Maleren.

»Saa — aa —, jeg mener den er morderlig grim! Men det raver da ellers ikke andre end mig selv.«

Holm tog Affære. »Ja, undskyld, jeg skal sige Dem, min Ven er Kunstner, — Kunstmaler — og han sværmer for saadanne gamle, maleriske Huse,« og saa begyndte han at udvikle lidt af det, Blom nys havde trakteret med.

»Hæ, hæ,« Manden lo, han begyndte aabenbart at blive mere venlig stemt. »Da haaber jeg da ikke det skal vare saa mange Aar, før jeg kan faa revet den ned, og bygget en rigtig køn ny Gaard op i Stedet!«

»Nej, for Guds Skyld, det vilde være Vandalisme!« udbrød Blom.

»Vanda..... hva' for noget?« spurgte Bonden.

»Lisme,« sagde Blom og kom med et nyt Foredrag, der var fuldstændig hebraisk for Gaardens Ejer.

»Ja, og véd De hvad min Ven er allermest forelsket i?« spurgte Holm, da Vennen maatte puste et Øjeblik. — »Rent ud sagt Deres lille Retirade derhenne!«

»Retiraden!« Bonden skoggerlo, »han har ka'ske daarlig Mave?«

»Nej, min Sandten!« og Maleren kilede paa igen og udviklede Skønhederne ved det lille Hus.

»Hør sig mig en Gang,« afbrød Manden ham, »de tre Herrer skulde vel ikke tilfældigvis være Sønner til den nye Præst, der skal komme her til Sognet?«

»Nej, hvor kommer De paa den Tanke?«

»Jo, for der siges at vores nye Præstefamilie skal være lidt smaatosset!«

Hele Selskabet lo om Kap, og Holm fralagde sig

paa det meste bestemte al Familieskab med den nye Sjælesørger.

»Men jeg har et Forslag!« sagde Holm, »vil De sælge det lille Hus?«

»Hva — be — har?« — Bonden stirrede forbauset paa Holm, »sælge Retiraden?«

»Ja, netop! Ser De naar nu min Ven er saa forelsket i det lille Hus, saa er det jo Synd at han ikke kan faa det. — Jeg vil give hundrede Kroner for det.«

»Ja, undskyld, men enten gør De Grin med mig eller ogsaa er De selv tosset!«

Holm tog Tegnebogen frem med den fælles Rejsekasse og talte 10 Tikronesedler op.

»Vær saa god, her er Pengene, — vil De sælge Huset?«

Kammeraterne kiggede forbauset til deres Ven, og Bonden spilede Øjnene op paa vid Gab. Pengene fristede aabenbart.

»Vi opsætter et lille Papir med det samme, at Huset er vort, og vi maa male det og rive det ned eller lade det staa, lige som vi vil, og De faar Deres Hundrede Kroner!«

»Skidt, lad gaa!« sagde Manden og smilede lumsk, »vi ka' jo sagtens faa os et andet Hus til vores Brug, og Hundrede Kroner er da ogsaa Penge.«

Og han vekslede Haandslag med Holm, der nu paa et Blad af sin Tegnebog opsatte et Købebevis, som de underskrev, medens Juristen og Maleren skrev under som Vidner. De to sidstnævntes Miner var dog lidt betænkelige, da de saa Holm aflevere deres Sedler til Manden.

»Saa er den Handel sluttet,« sagde Holm, og henvendt til Blom: »Laan mig dine Tændstikker!«

Holm fik Tændstikkerne, sprang over Grøften og gik hen mod det lille Hus.

»Hov, hov, hvad har De i Sinde?« raabte Manden.

»Jeg vil futte mit lille Hus af, — det er længe siden, jeg har set en lille Ildebrand,« sagde Holm ganske rolig og gik videre.

»Næ' holdt, det maa De s'gu ikke,« raabte Bonden og løb efter ham.

»Maa ikke? — Huset er mit, og jeg har Lov til at gøre med det hvad jeg vil; det har De selv skrevet under paa!«

»Næ, den gaar ikke; hvis d e t brænder, saa brænder Gaarden ogsaa.«

»Ja, det kommer ikke mig ved, saa maa De flytte Gaarden. Huset er mit!«

»Lad os nu snakke Fornuft; — den Handel kommer vi vist til at lade gaa tilbage!« sagde Manden, der dog ikke kunde lade være at more sig over den durkdrevne Københavner.

»Ja, paa visse Betingelser!« sagde Holm.

»Og det er?«

»At De inviterer os tre paa Aftensmad.«

»Ja, det er svart,« sagde Manden, »de Københavnere er dog nogle Bæster.«

Holm fik sine Penge, plus et Aftensmaaltid saa godt og gemytligt, at det staar for dem som et af Turens Lyspunkter.

Og senere paa Sommeren rejste Blom ud og malede det lille Hus.

Bleistift.

JULEFLUEN.

Det er forskrækkeligt saa Folk om Sommeren kan komme i Harnisk og bande og sværge over de forbistrede Fluer!

Og saa kan de samme Mennesker maaske et Par Maaneder efter blive lige saa tossede til den modsatte Yderlighed, og give sig til at kæle for de smaa Dyr, hvis de kan komme afsted med det.

Jeg mindes en god Ven, jeg havde en Gang og som var ved at blive helt skør for en ussel Flues Skyld.

Det var en anden Juledags Eftermiddag at jeg kom op og besøgte ham. Han sad bøjet over sit Skrivebord og stirrede stift paa et Stykke hvidt Papir med en lille, sort Klat paa. Hans Pande var dybt rynket.

Han saa meget bekymret ud og paa min Hilsen med det obligate »Glædelig Jul!« svarede han med en tungsindig Brummen og et melankolsk »Li'e Maade,« der kunde tyde paa at for ham eksisterede der ingen Glæde mere her paa Jorden.

Jeg blev hel trist til Mode og spurgte hvad der var i Vejen.

»Det er min Juleflue, der er ved at krepere,« sagde han, sukkede og pirkede med en Pennekniv til den lille, sorte Klat paa Papiret.

»Din Juleflue?« sagde jeg forbauset.

»Ja, nu har vi gaaet og glædet os over den Flue hele den sidste Maaned, den har spist med ved Bordet ved hvert evige Maaltid, og den var ligesom kommet til at høre med til Familien, og nu finder vi den pludselig flydende i Flødekanden — den staar desværre næppe til at redde!«

Og han saa saa bedrøvet ud som om hele hans Fremtid var spoleret.

»Du skulde prøve paa at varme den lidt paa Kakkelovnen,« foreslog jeg.

»Du siger s'gu noget!« Det var ligesom det lysnede lidt i hans skumle Ansigtstræk..... »Vil du skruppe ud, dit infame Bæst!« udbrød han ivrigt, da hans Jagthund, der ellers er hans Øjesten kom og stak sin Snude ind i hans Haand. Og Hunden fik et Spark, saa den hylende fløj hen i Stuens fjærneste Krog. Saa tændte min Ven en lille Spritlampe, der stod paa Skrivebordet, og førte Papiret med Klatten — alias Flueliget, — et Par Gange hen over Flammen; derpaa greb han en Loup og begyndte at stirre saa Øjnene stod paa Stilke og var ved at trille ud.

»Nu rører den Bagbenene!« raabte han jublende.

Jeg blev uvilkaarlig interesseret og begyndte at kigge med.

Fluen laa paa Ryggen og saa meget sløj ud. Benene stod lige i Vejret, Hovedet laa mat henslængt til den ene Side og Vingerne var af Fløden klistret fast til Papiret. Den vinkede virkelig svagt med det bageste Benpar.

»Vil du se, nu drejede den Hovedet,« sagde min Ven, »jeg tror den kommer sig.«

»Giv den en Omgang Varme til,« sagde jeg. Papiret kom atter et Par Slag hen over Lampen.

»Nu begynder min Sandten alle Benene at vifte!«

Vi var ved at knalde Panderne sammen af bar Ivrighed.

Alle seks Flueben var virkelig i Bevægelse; der var ingen Tvivl om, at den var ved at komme til Hægterne igen. Den slog ogsaa lidt med Nakken, hvad jo tydede stærkt paa, at den var ved at komme til Bevidsthed.

»Skal vi prøve at vende den om?« sagde min Ven og fik fat i Pennekniven. Ganske forsigtig fik han løsnet Vingerne fra Papiret, stukken Kniven ind under den som Løftestang og sat den paa ret Køl.

»Kan du se, den kan støtte paa Benene!« sagde han, og alle Rynkerne forsvandt fra hans Pande.

»Ja, men den dingler!« sagde jeg.

»Naturligvis! Du vil vel ikke forlange, at den ligestraks skal danse Cakewalk, — den er naturligvis fortumlet i Hovedet. Se der! Nu stikker den Snablen ud!«

»Prøv at give den et Stykke Sukker!«

»Vrøvl,« sagde min Ven foragteligt, »man sætter sig da ikke til at æde, lige naar man kommer sig fra en Besvimelse. Nu skal den have Fred lidt, saa bliver den snart helt rask.«

Min Ven rejste sig, gned Hænderne, og nikkede til mig med et lykkeligt Smil.

»Nu skal vi have et lille Julebæger,« sagde han og kaldte paa sin Kone, der bragte os Soda og Whisky.

»Skaal du! Og glædelig Jul!« sagde den lykkelige

Mand, tog en forsvarlig Slurk og vendte sig atter til Fluen.

Nu begynder den min Sæl og Salighed at kravle! Nu er den hel Karl igen!«

»Fa'r, vil du ikke læse et Juleæventyr for os?«

Det var Familiens yngste, en femaars Dreng, der ubemærket var kommet ind i Værelset og nu placerede en Æventyrbog paa Skrivebordet — lige oven paa Fluen.

»Min Flue!« skreg Faderen og huggede til Bogen, saa den fløj lige hen i Panden paa Drengen, der stak i et Hyl. Paa Skrivebordsunderlaget laa Fluen, blodig, knust.

»Jeg skal give dig Juleæventyr, dit Asen!« Faderen tog den hylende Dreng i Nakken og smed ham ud af Døren. Saa satte han sig og stirrede fortvivlet paa Pletten.

Jeg tømte mit Glas og bød stille »Farvel«.

Der gives jo Sorger, saa tunge, at selv den bedste Ven ikke kan være til nogen Trøst.

Bleistift.

FORÆDLENDE LEKTURE.

Man hører ofte ældre, fornuftige Folk klage over, at den moderne Litteratur er noget Pjat uden Indhold, og noget Bras, som man ikke kan lære noget af. Jeg tror at disse kloge Folk er ikke saa helt tossede, og at der er Mening i deres Ræsonnementer. Vi maa have gjort Litteraturen mere belærende og indholdsrig; saadan at man kan have positivt Udbytte af at læse selv den banaleste Kærlighedshistorie.

Jeg har selv skrevet saadan en belærende Elskovshistorie, og jeg haaber at den vil aabne Øjnene paa vore Forfattere, saa den vil afstedkomme en hel Omvæltning i Litteraturen. Her er Historien:

I.

Det var en klar Augustaften i Aarhus — Danmarks næststørste By, beliggende paa Jyllands Østkyst, ved Aarhusbugten, 58,000 Indbyggere, meget stræbsom Befolkning, omend ikke altid lige heldig i sine Bestræbelser (en mislykket Udstilling p. p. m. m.).

Fra en Afstand af 384,000 Kilometer kastede Maanen sit klare Lys over en lille smuk Have og lod sine Straaler spille mellem Grenene i en lille Løvhytte af

Kaprifolium — ogsaa kaldet Gedeblad, en stærkt duftende Plante, der oprindelig stammer fra Syden, men nu er blevet akklimatiseret i Danmark.

Paa en Bænk sad en ung Mand og en ung Kvinde.

»Alfred,« sagde den unge Kvinde, »jeg elsker dig, jeg elsker selve den Luft, du indaander (Luft bestaar af en Del Ilt og fire Dele Kvælstof samt en lille Procentdel Kulsyre, og strækker sig i et Lag af 6 Miles Tykkelse omkring Jorden).

»Ja, Marie,« sagde den unge Mand, »ogsaa jeg elsker dig, min Kærlighed er højere end Mont Blanc (Bjerg i Alperne, 4810 Meter over Havfladen), men dyrebare Marie, — husk paa at for at leve behøver vore Organismer visse Kvantiteter Æggehvidestof, Fedtstof og Kulhydrater, — for os begge tilsammen, respektive 212,105 og 900 Gram daglig! Jeg ser mig med min ringe Gage ikke i Stand til at skaffe disse Næringsmidler til Veje, og derfor min stakkels Marie, — vi maa skilles. Jeg ejer ikke det røde Guld — dette i ren Tilstand i Naturen forekommende Metal, hvis Vægtfylde er 19,5 og Atomvægt 196,7 — men naar jeg bliver rig, da mødes vi igen.«

»Ja, da mødes vi igen — Farvel elskede! —«

II.

Næste Dag Klokken syv Eftermiddag efter dansk Tid (hvilken beregnes efter Middeltiden for den Meridian, der ligger 15 Grader øst for Greenwich) — samledes et Selskab i den lille Have, der nys var Vidne til den i forrige Kapitel skildrede sørgelige Afsked.

Blandt Gæsterne var Konsulen fra Paraguay, — sydamerikansk Republik, strækker sig fra 20—27 Grader sydlig Længde og 56—66 Grader vestlig Bredde, — ved Navn Hr. Peter Jensen og hvis Formue taltes

i Millioner og hvis Alder var 78 Aar. Den gamle Herre havde i lange Tider sværmet for den tyveaarige Marie, men hans Kærlighed var i lang Tid blevet mødt med absolut Kulde (= minus 273 Gr. C.).

I Aften syntes hun imidlertid at være mere venlig stemt og kredsede om Konsulen, ligesom Jorden kredser omkring Solen (for denne Færd behøver vor Planet 365 Dage, 5 Timer, 48 Minutter og 46,2 Sekund).

Konsulen blev glad overrasket og bestemte sig til at smede, medens Jærnet var varmt (Jærnet gløder ved 900 Grader Reaumur).

»Frøken Marie,« hviskede han, »forund mig en Samtale.«

Marie smilede og hendes Tænder skinnede som Perler. (Perler er en Blanding af kulsur og fosforsur Kalk og dannes inde i Perlemuslingen, hvis latinske Navn er — Meleagrina margaritifera).

Og en Stund efter var det lille Kaprifoliumslysthus atter Vidne til en Kærlighedsscene.

»Frøken Marie,« sagde den gamle Herre, »jeg er ikke længere nogen ung Løve (Løven er et stort Rovdyr af Katteslægten og lever i Afrika). Jeg er en ældre Svend, men jeg ejer ti Millioner Kroner og jeg elsker Dem.«

Den ung Pige rødmede (Rødmen foraarsages af forøget Blodtilførsel til de fine Aarer i Hudvævet) og skjulte sit Ansigt ved Konsulens Bryst.

Kort Tid efter Bryllupsrejse til Italien. (Halvø i Middelhavet mellem det tyrenske og adriatiske Hav, 296,000 Kvadrat Kilometer, 50 Millioner Indbyggere).

III.

Et Aar efter Bryllupet døde den gamle Konsul og blev bisat i et prægtigt Kapel, bygget af hvidt Marmor.

(Et af kulsurt Kalk bestaaende Mineral eller Stenart, der forekommer smukkest og renest i Italien. Ogsaa paa Bornholm findes en Slags Marmor, men af tarveligere Art.)

Den rige Enke rejste hjem til Danmark, og to Aar efter finder vi atter hende og den unge Alfred i Kaprifoliumslysthuset.

»Du mindes vor sørgelige Afsked, søde Alfred,« hviskede Marie. »Nu ejer jeg ti Millioner. Vi behøver aldrig at mangle Æggehvide, Kulhydrater og Fedtstof!«

»Store Gud, hvor jeg elsker dig!« sagde Alfred og omfavnede hendes slanke Figur, der omsluttedes af den prægtigste Silkekjole. (Silke er et Stof, der skyldes Silkeormen, hvis latinske Navn er Bombyx mori.)

* * *

Se saaledes bør en fornuftig, belærende Roman skrives. Jeg haaber hermed at have reformeret Literaturen.

Bleistift.

LILLE JULEAFTEN!

En sandfærdig Tildragelse.

Det var i Aaret — — ja det husker jeg nu ikke saa bestemt; men det var da dengang, man endnu havde rigtige Fruer og Madammer, Frøkener og Jomfruer, da boede der i — enten var det Overgaden oven Vandet eller neden Vandet — en virkelig Frue, hun var nemlig gift med en kongelig Embedsmand — han var Postbud, og hed Brun; de havde en pæn lille Lejlighed, 3 Værelser og Køkken; men det ene Værelse havde de lejet ud til en Jomfru Mørk, hun var Smørrebrødsjomfru paa en pæn Beværtning, ellers kunde der maaske nok indvendes et og andet om hendes Berettigelse til Jomfrutitlen: hun havde nemlig en Dreng paa 8 Aar med en Maskinsmed, som var rejst til Amerika uden at have indfriet sit Løfte om Ægteskab. Ingen havde hørt fra ham i disse 8 Aar, den eneste skulde da have været Postbudet, men han var tavs, det eneste han sagde, naar Maskinsmeden kom paa Tale, og det kunde jo ske engang imellem, var disse Ord: Jeg kender Daniel; det hed Smeden nemlig, han kommer nok, naar han har tjent saa meget derovre, at han kan indfri sit Løfte; men Aarene var gaaet, og

endnu havde ingen Smed vist sig. Drengen var hos Moderen, og Postbudet og hans Kone havde jo hjulpet til, naar det kneb med Klæder, Bøger, Skolepenge o. s. v. Fru Brun var født paa lille Juleaften, og saa var der altid Fest hos Postbudet; og nu var det netop lille Juleaften, Fru Brun fyldte! — ja det taler vi ikke om, 40 havde hun da staaet paa i flere Aar, men Fest skulde der da ogsaa være denne Gang. Den stod paa Gaasesteg, men da Postbud Brun havde Eftermiddagstjeneste, og først var fri om Aftenen, havde Fruen arrangeret en lille 5-The, skønt hun serverede med Kaffe. Hun havde nemlig samlet sig et helt Kaffestel, Kopper osv., som hun havde faaet i Tilgift lidt efter lidt, hver Gang hun købte Kaffe hos Ferdinand P. & Comp., og nu skulde dette Stel indvies.

Foruden Jomfru Mørk, var Madam Grøn inviteret; hendes Mand havde været Skræder, men var død for nogle Aar siden, uden at efterlade sig noget, og nu ernærede Madam Grøn sig som Dameskræderinde, og syede alle Fru Bruns Kjoler, og Tøjet til Jomfru Mørks Dreng; endelig var ogsaa en Frøken Hvid inviteret, en halvgammel, snakkesalig Dame, en komplet levende Avis; men virkelig Frøken; hendes Fader havde nemlig været Major i Borgervæbningen. Præcis Kl. 5 sad disse 4 Damer om Kaffebordet og beundrede det nye Kaffestel og Fru Bruns berømte Kogekaffe; hun brugte aldrig at tragte Kaffe, saa faar man aldrig den rigtige Kraft af Bønnerne; nej, Kogekaffe, klaret med Flynderskind; det var det eneste saliggørende, sagde hun altid, og Damerne gav hende Ret, og det kunde de ogsaa ligesaa godt gøre, for det lod hun sig ikke afdisputere.

Den første Kop Kaffe var allerede nydt, Passiaren var i fuld Gang, og den levende Avis havde Ordet: De har vel hørt Skandalen henne i Torvegade hos Gros-

serer Pilekvist? han er ikke mere Grosserer, end jeg er Grosserer! han er Probenreuter, og gaar med hele Lageret i Lommen, men nu er han stukket af fra Kone og det Hele; han har i længere Tid redet Væddeløb paa Vexler, men det kan jo gaa til en Tid, saa maa det jo holde op en Gang, bare der ellers ikke er noget galt; henne hos Bageren mente de ikke, han havde rent Brød i Posen, men Folk siger jo saa meget! væk er han, det er imidlertid vist. Saa gik Passiaren videre, der var saamænd ikke mange Familier i de omliggende Gader, der gik Ram forbi! Frøken Hvid kritiserede, skandaliserede og maltrakterede Naboer og Genboer, og leverede det behørige Vrøvl til Kaffen; og dermed gik Tiden, indtil Fru Brun maatte ud og se efter Gaasen i Køkkenet. Nu kom Kaffetøjet ud, og der blev dækket Aftensbord, Gæsterne hjalp selv til. Nu maatte Postbudet, Fødselsdagsbarnets Mand, jo snart være her, og det varede ikke længe, før alt var i den skønneste Orden til hans Modtagelse, og Fru Brun kunde sige: ja, nu maa saamænd Fatter gerne komme, naar det skal være; og det varede heller ikke mange Minutter, før han var der; næppe havde den gamle Bornholmer slaaet 7, før det ringede! Der er han, udbrød alle 4 Damer paa en Gang, og ilede mod Gangdøren. God Aften og Velkommen hjem, til Lykke med Konen og glædelig Jul! lød det den indtrædende i Møde; hjerteligt besvarede han alle Hilsnerne, den røde Frakke blev ombyttet med en sort, og snart stod han ved det dækkede Aftensbord og kastede et Blik paa Anretningen. — — — —

Har du ikke Otto med Dig, spurgte Fødselsdagsbarnet; — Otto, det var Jomfru Mørks Søn —. Nej, svarede Brun, jeg sendte ham et Ærinde i Byen! Du kommer til at sætte en Couvert til, jeg har nemlig

inviteret en Kammerat til at spise Gaasesteg med os, og det er ham, Otto er gaaet hen for at hente; i Løbet af et Kvarterstid har vi vist baade ham og Drengen. Ja, Gaasen kan komme paa Bordet, naar det skal være, sagde Fru Brun, idet hun forsvandt ud i Køkkenet for at hente en Couvert til sin Mands Kammerat.

Ellers ikke noget nyt, spurgte den levende Avis Postbud Brun. Jo, Frøken Hvid, svarede Postbudet, jeg tror nok, jeg i Aften kan hamle op med Dem med Hensyn til Nyheder, i alt Fald har jeg én, der kan sige Sparto til alle deres! Har de maaske faaet fat paa Grosserer Pilekvist, som er stukket af fra det hele, spurgte Frøken Hvid. Jeg? spurgte Postbudet smilende. Nej, Politiet naturligvis, fortsatte Frøkenen. Det véd jeg ikke, vedblev Postbud Brun; men jeg har faaet fat paa en anden Desertør, — og i det samme gik Døren op og Otto traadte ind med en fremmed Mand ved Haanden. Moer! udbrød Drengen, det er min Fa'er, han er kommet hjem fra Amerika for at hente Dig, Moer, og mig, vi skal nemlig derover og bo hos ham, vi skal rejse med det første Skib, der gaar efter Nytaar!

Den Scene, der nu fulgte, vil jeg ikke prøve paa at beskrive, intet manglede. Der var Haandtryk, Omfavnelser og Velkomsthilsner med Kys og andet Tilbehør, Glædessmil og Glædestaarer, og Postbud Brun stod smilende og saa til. Endelig udbrød han: Har jeg ikke altid sagt: jeg kender Daniel, kan kommer nok, naar han har tjent saa meget derovre i Amerika, at han kan indfri sit Løfte; det har han nu, og nu kommer han for at tage vores kære Logerende og hendes Søn fra os og føre dem til sit Hjem, som han har indrettet derovre i det fjerne Vesten. Og lad os saa faa Gaasen paa Bordet, lille Mor, og en Flaske Rødvin trukket op,

i Aften fejrer vi jo en dobbelt Festaften. — Hvordan skal jeg takke Dig, Brun, for alt, hvad Du har været for Anna og Otto? sagde Smeden med taarekvalt Stemme. Ved at tage for Dig af Retterne, og lade som Du var hjemme, svarede Brun! Her er Gaasen, Fatter! afbrød Fru Brun! — Godt, min Pige, sagde Værten, skær Du nu for; det forstaar Du Dig paa, saa skænker jeg i Glassene, det forstaar jeg mig paa; og saa skal vi have os en rigtig gemytlig og behagelig Aften.

Sophus Neumann.

EN AFMAGRINGSKUR.

Peter Petersen var ved at blive for fed.

Han var irritabel og krakilsk — — hvorfor skulde netop h a n blive for fed? Han, der hverken spiste eller drak mere end andre Mennesker, han stod op i ordentlig Tid om Morgenen og han sled i det som en lille Hest det meste af Dagen, — og endda blev han fed, federe, fedest, — han lignede snart en Kugle. Hver Dag maalte han sin Figur over Maven, med et Sejlgarnsbaand, og Resultatet var at han for hver Maaned der gik maatte have længere Baand.

Det var ikke behagelige Tider for hverken Hr. Petersens Kontorister eller hans Kone, — Petersen skældte og smældte fra Morgen til Aften.

Saa en Dag siger Doktoren:

»Grossereren har alt for meget Hjærnearbejde;« og Grossereren nikkede bifaldende, »Grossereren skulde til Afveksling have noget Legemsarbejde, f. Eks. lidt Snedkeri eller Brændesavning.«

Fru Petersen brast i en Skraldlatter og raabte: »Ha, ha, jeg gad nok se Peter snedkerere!«

Petersen sagde ingenting, skønt han godt kunde have gjort sin Kone flad som en Pandekage, ved at

fortælle hende om hvordan han i sine unge Dage havde lavet en ganske dejlig lille Stol, — en storartet Stol, der kun havde den eneste Fejl, at den ikke var saa god at sidde paa.

En Middag da Fru Petersen kom hjem, fandt hun alle sine Sager flyttet ud af det lille Gemak, som hun plejede at kalde sit eget, og i Stedet for stod der en stor Høvlebænk og bredte sig foran Vinduet.

Hun satte et mellemfornøjet Ansigt op, men fik ikke Tid at sige et Kvidder før Hr. Petersen var over hende som en Stormvind, og spurgte i en Tone, der ingen Modsigelse taalte, om Hensynet til hans Helbred maaske ikke gik fremfor hendes Hang til Luksus og Bekvemmelighed.

Efter Middagen skulde Høvlebænken og alt det nyanskaffede kostbare Værktøj indvies.

Grossereren kastede Flip og Manschetter, for at være lidt mere ledig i sine Bevægelser, og nu spankulerede han omkring i Skjorteærmer og spejdede efter en eller anden Genstand til at øve sine Kunster paa.

Han standsede med et triumferende Smil foran Fru Petersens Sybord. Det elendige Bord med sine spinkle Pindeben havde længe irriteret ham. Altid stod det og vaklede og vrikkede, trods alle de Papirstutter, som Fruer paa Kvindemaner stoppede under Benene. Havde Petersen faaet Lov til at raade, skulde Bordet for længe siden være havnet i Kakkelovnen, men Bordet var en Gave fra Fru Petersens Tante og denne Tante var en Dame, som det af visse Grunde var bedst at staa sig godt med, — hun havde nemlig sin Pengekasse i en mønsterværdig Orden.

Men nu skulde Bordet kureres!

Fru Petersen styrtede frem og stillede sig med Armene beskyttende udbredt foran sit Bord, og er-

klærede under stride Taarer, at Petersen maatte gærne ødelægge hele Møblementet, blot han vilde skaane Sybordet.

»Faster Hanne vilde aldrig, aldrig tilgive det!«

Grossereren saa paa hende som om det først nu i dette Øjeblik gik op for ham hvilken taabelig Skabning hans Kone egentlig var. Saa puffede han hende overlegent til Side, bemægtigede sig Bordet, og bar det ind i »Værkstedet«.

Nu skulde han snart faa skaaret et Stykke af de tre lange Ben og faa dem alle lige! Og et saa simpelt Kunststykke mente det dumme Fruentimmer ikke at han kunde magte! Gud véd hvor hun i deres ti Aar lange Ægteskab, egentlig havde haft sine Øjne, siden hun ikke bedre forstod at skatte ham.

Han lagde Bordet paa Ryggen, og savede efter Øjemaal et Stykke af de tre Ben. Saa gik han ind til sin Frue og med et udfordrende Smil stillede han Bordet foran hende.

Men Smilet gled hurtig bort, — det korte Ben var nu blevet for langt og de tre andre for korte! Bordet vrikkede værre end nogensinde før, og Taarerne strømmede som en Syndflod fra Fruens Øjne.

Grossereren halede Bordet tilbage til Værkstedet og fik fat i Saven igen.

Nu da!

Barmhjærtige Himmel! Nu havde han faaet fat i et forkert Ben og gjort et af de korte endnu kortere!

Petersen sagde ingen Ting, men han begyndte at svede.

Saa tog han fat paa Tommestok, Metermaal og Passer, han spekulerede, begrundede og beregnede, og tog ikke fat i Saven før han var aldeles sikker i sin Sag.

Nu da!

Bordet blev sat paa Gulvet med et vist Eftertryk, — som for at det skulde forstaa, at nu nyttede det ikke længere at stritte imod, — men ak, det dinglede som en fuld Havnesjover!

Var Bordet forhekset? Hvor laa Fejlen? Var alle Benene for korte eller var det bare det ene eller de to?

Petersen lukkede Døren og laasede den forsvarligt! Nu skulde Bordet min Sæl og Salighed nok komme til at makke ret!

Han arbejdede i fem Timer, og da han efter den Tids Forløb sparkede Resterne af Bordet ud i Stuen, var det paa Højde med en lille Skammel, og Benene vrikkede alligevel betydeligt i Længden. Det holdt standhaftigt paa sin Vrikken, — ligesaa lille det var. Petersen var besejret.

Fruen besvimede, men det anfægtede ikke Petersen; han tog sin Hat og Frakke og gik hen paa Hotellet for at faa noget styrkende. Det trængte han til og det syntes han ærlig og redeligt at han havde fortjent.

Men Pigen, der saa sin Frue ligge daanet, troede det var Livet om at gøre og sendte Bud efter hendes Tante.

Faster Hanne kom.

* * *

Dagen efter fik Grosserer Petersen et Brev fra sin Kones Tante.

»Min kære Peter!

Jeg har ganske vist hørt, at du er en Tyran i dit Hjem, og at du er en daarlig Økonom, men hidtil har jeg vægret mig ved at tro det. Nu har jeg imidlertid faaet Syn for Sagen ved at se den Maade, hvorpaa du har behandlet den kostbare Gave, jeg

mener det antike Sybord, som jeg har givet min Broderdatter. Efter dette kan det ikke falde mig ind at efterlade de Penge, min elskede salig Mand i sit Ansigts Sved har sammenskrabet, i dine Hænder, men jeg har i Dag forandret mit Testamente, saaledes at min kære Broderdatter, din Hustru, s e l v kommer til at forvalte de Penge, hun faar efter mig, og du vil aldrig kunne komme til at røre dem.

Venligst

T a n t e H a n n e.«

* * *

Nu lægger Peter Petersen ikke mere paa Huldet. Men Folk siger at han er blevet mere mager i den sidste Tid.

Bleistift

PAA SKOVTUR MED LEGETØJET.

I Lighed med en Del amerikanske Mange-Milliardærer har jeg i min Ungdom forsøgt mig i de fleste Fagbrancher mellem Himmel og Jord. At dette ikke har, eller i Fremtiden vil gøre mig til Milliardær, staar mig saare klart. Men det gør heller ikke noget. Hvad man har været, det har man været, og det kan altid være godt for et Menneske at røre ved forskellige Ting, se og lære og kigge sig lidt om i Verden.

Egentlig begyndte jeg ret kummerligt som Tjener hos en halvblind Lirekassemand, for hvem jeg bar Foden til Instrumentet og samlede 2-Ører op. Saa kom jeg til at »trække Gulvskrupper ind« paa en Børstefabrik. Saa blev jeg Bydreng hos en Boghandler, der slog mig. Til Gengæld »slaar« jeg nu min egen Boghandler. Derpaa kom jeg til en Hattemager, som var ganske rar; men han havde nu ogsaa været Gardist. Omsider kom jeg til at »lægge Ansjoser ned« hos en Hørkræmmer. Men der kom jeg til at lugte saa nederdrægtigt af Lage og Flommesild. Saa blev jeg Assistent hos en Skraldemand. Det blev endnu værre .....; men hvad kommer nu i Grunden alt dette her Historien ved? Og det er jo heller slet ikke morsomt ....

Til Sagen altsaa!

Og Sagen er den, at jeg ogsaa har været ansat hos en Grosserer i Legetøj.

Vi var fire Mand stærk i Gang paa Lageret — naar jeg tager Chefen med.

Navne behøver ikke at nævnes, og de blev da forøvrigt heller ikke i Forretningen anvendt mellem os selv indbyrdes.

Der var altsaa: Chefen, 45 Aar, Agenten, 27 Aar, Lærlingen, 17 Aar og Bydrengen, 14½ Aar.

Jeg var, Gudskelov, Bydrengen. Jeg siger med Vilje, Gudskelov, for havde jeg været højere paa Straa, var jeg næppe sluppet saa helskindet ud af denne Forretning som jeg gjorde.

Chefen var en meget striks Herre over sit Legetøj. Han beskyldte dagligt os tre Undergivne for at rapse af hans Varer, skønt Vorherre skal vide, at i hvert Fald Lærlingen og Bydrengen var de to ærligste og bedste Børn, der kunde gaa i to Par henholdsvis Snøre- og Træsko.

Han var heller ikke bange for at visitere os, naar vi skulde hjem om Aftenen; men saa gjorde vi Vrøvl og skabede os, som havde vi alle Lommerne fulde af hans fjollede Legetøj. Og pludselig stod han der: Øh! — Der var ingenting.

Dyrehavstiden nærmede sig.

Vi havde store Leverancer, der skulde besørges ud paa Bakken.

Om Morgenen pakkede Chefen, Agenten og Lærlingen, saa det knagede efter.

Jeg saa undrende og stille gruende til.

Det var dog nogle forfærdelig store Pakker: Graat Papir med en Masse Sejlgarn udenom og en Bunke

Legetøj indeni. To Meter lange og en Meter høje var de alle sammen. Og der var otte i alt.

Lærlingen og jeg skulde transportere fire hver, to Stykker i hver Haand.

Vi fik 50 Øre til Billetterne fra København til Klampenborg, og naar vi var kommen derud, skulde saa Agenten støde til os.

Det gjorde han ogsaa. — Gud bedre det!

Vi to ulykkelige Drenge! Det var næsten en Umulighed at bære de Pakker.

Baandene skar sig ind i Hænderne — og hvad værre var, de skar sig ogsaa ind i Papirspakkerne. Tyngden og Trykket har jo visse Love at gaa efter.

Midt paa Vestergade fortvivlede vi.

Der var skaaret Hul paa de fleste af Pakkerne, og vi havde paa dette Tidspunkt allerede tabt flere Æsker Dukkestuemøbler, Tinsoldater, Troldkællinger, Skrigeballoner, Blikfløjter, og saadan i d e n Dur.

En pæn lille Halvdeling bjærgsomme Børn fulgte os langsomt og troligt i Kølvandet.

Af og til gav de dem til at slaas lige midt i Rendestenen om en eller anden Vidunderlighed, og da der pludselig lige ud for Gæstgiveriet »Den vaade Høne« dejsede et helt Arsenal Knaldpistoler ud af Lærlingens ene Pakke, var der jo ikke andet for os to stakkels Legetøjsmænd end at slaas med.

Vi satte altsaa Resterne af vores Pakker fra os og gik angrebsvis tilværks.

Det skulde vi nu imidlertid nødigt have gjort, for Fjenden var jo langt den Overlegne.

Vi skulde maaske hellere have anraabt om gode Folks Indgriben og Mægling. Men formodentlig har vi haft en svag Anelse om, at gode Folks Hjærter sover,

naar det gælder en Flok Drenge og otte Pakker Legetøj; altsaa gik vi paa for at bjærge lidt af Stumperne.

Det blev i Virkeligheden ogsaa forholdsvis lidt vi bjærgede hjem.

Imidlertid bjærgede Lærlingen sig et blaat Øje, og jeg et saadan Dunk i Nakken, at jeg røg paa Hovedet ind ad Porten til »Den vaade Høne«.

Her trak jeg mig skyndsomt tilbage med de sørgelige Rester af mit Vraggods og begyndte saa smaat at reparere.

Da jeg igen vovede at stikke Hovedet udenfor paa Gaden, saa jeg, at Lærlingen var i travl Beskæftigelse med at blive skreven af en Politibetjent for Gadeuorden.

Jeg trak mig skyndsomt tilbage igen og reparerede videre.

Lidt efter kom saa Lærlingen traskende med samt sit blaa Øje og sine havarerede Kludebunker.

— Det er en rar én, — siger han, — nu er j e g bleven skrevet af Politiet.

Og han saa helt ulykkelig ud.

— Hvem skal nu betale Mulkten?

— Ja, det ved jeg ikke, — siger jeg, — det skal vel Manden med Legetøjet.

— Det gør han s'gu ikke, — siger han bestemt, — saa kommer min Fa'er til at betale, og saa faar jeg Klø, naar jeg kommer hjem — tillige med dem jeg har faaet i Forvejen. Jeg tror, jeg render fra det hele og la'er Pakkerne staa her i Porten.

— Nej, er Du tosset, saa bliver vi bare straffet for Tyveri ogsaa; lad os hellere se at klare den.

— Ja, k l a r e d e n! Det er s'gu godt nok. Vi hitter jo aldrig ud af denne her Pærevælling.

I det samme kommer der en Mand inde fra Gaar-

den trækkende med en af disse smaa, tohjulede, underlige Haandvogne, man den Gang brugte til at køre Øltræer paa.

Jeg faar en lys Idé.

— Aa, De, Mand, — siger jeg, — kunde De ikke hjælpe os, med at køre hele denne her Redelighed hen til Banegaarden, naar De faar en 25 Øre for det.

— Jo—o, lad gaa med det, — siger Manden meget venlig, — men saa maa vi da først se at faa snøret Krammet lidt sammen, for det var dog Fa'en til Køkkenmødding. Det er ellers fine Ting vi skal ud at køre med. Halløj! D e t e r G u', h a n t i l g i' m i g, j o L e g e t ø j! — Han tog et Dukkehoved med røde Kinder og hørgult Haar frem af Bunken. — Hun er jo lige til at kysse Jomfruen her! — Naa, ja lad os saa fange an! — sagde han pludselig velfornøjet, — op i Guldkareten med hele Vrøvlet!

Vi fik det meste af vores Dyrhavsbakke nogenlunde ordentlig pakket sammen, og Manden læssede og stoppede med ungdommelig Lethed.

— Saa skær'en! — sagde han og spyttede i Næverne.

Og saa skar den, det skal jeg love for; ud af Porten, over Fortouget, ned i Rendestenen og op af Rendestenen, og inden vi fik set os rigtig om, hoppede den øverste Pakke, der var den mest hele af det altsammen, ned paa Gaden, og det ene Vognhjul halverede den saa prompte, som om den aldrig havde været med til andet end Spil paa Deling.

— Det var dog skrækkeligt, — sagde Lærlingen.

— Skidt med det, — sagde Manden sorgløst, — vi lapper den sammen, naar vi kommer ned til Stationen.

Saa tøflede vi af igen med vores Legetøj og naaede omsider Klampenborg-Banegaard.

— Prrr! sagde Manden og tørrede Sveden af Panden, — saa nappede vi den 25 Øre!

Og han satte sig paa den ene Vognstang og pustede ud.

— Har D u en 25 Øre? — hvisker saa Lærlingen til mig.

— Næ! Har D u ikke? Jeg blev helt forskrækket.

— Jo, jeg har jo de to 25 Øre, som vi skal køre i Skoven for; men vi kan da ikke godt gi' ham Rejsepengene.

— Der er ikke andet for, — siger saa jeg, — vi maa spørge, om vi ikke maa skylde ham.

Naa, saa maatte jo Lærlingen til det, saa nødig han vilde. Altsaa, det var jo en kedelig Redelighed, m e n v i h a v d e i n g e n 2 5 Ø r e.

Kort Pause — og Tableau . . .

Men saa springer Manden pludselig op fra Vognstangen og giver sig med en umaadelig Færdighed til at varpe den ene efter den anden af vores ulyksalige Pakker midt ud paa Gaden; og hvad de ikke v a r kønne i Forvejen, saa skulde de jo nok blive det nu.

— Saa skulde dog den unde raspe og rive i Jeres Hals, I to snottede Unger! — skreg han, — og j e g, der var saa tørstig! Gid Fa'en havde baade Jer og Jeres Legetøjs-Møj og hele Sylten! D e r l i g g e r d e n!

Ja, hvor Sylten laa — det vil sige Resterne af den — det kunde vi jo nok se.

Det værste var vist med at faa den æltet sammen igen. Men naar Nøden er størst, er Hjælpen altid nærmest.

Den kom i Form af et Par Dragere, der i en

Haandevending gjorde rent Bord og fik Krammet anbragt i en Godsvogn — og saa vilde d e ogsaa have Penge; men v i havde ingen Penge, og saa fik vi en Omgang, der om muligt var endnu værre end den forsvundne Ølmands Højsang.

Og saa kørte vi endelig afsted i Toget med vores Pakkenelliker. Og nu kunde Skovturen begynde. Den var begyndt under de bedst Auspicier. Guderne maatte vide, hvordan den vilde ende! —

— — —

Paa Klampenborg Station blev vi modtaget af Agenten.

Det var en pæn, lille, tyk Mand, der øjeblikkelig satte sig pladask ned paa Perronen, da han havde kigget ind i Godsvognen og set Ødelæggelsens Vederstyggelighed.

— Men, Du Erbarmelige! — raabte han, — hvad er dog dette her for en Redelighed. Er I bleven gale? Hvordan i al Verdens Riger og Lande har I dog baaret Jer ad med d e t?

Og saa staar vi naturligvis der som to Idioter, der, i Stedet for at sige Sandheden, stikker den ud, at det maa være Jærnbanemændene, der har gaaet og trampet paa Pakkerne derinde i Vognen. De v a r nok l i d t i Opløsning i Forvejen — men ikke m e g e t.

Naa, Agenten, der var en praktisk og en flink Mand, hvad der i høj Grad senere vil vise sig, var jo snart klar over, at det ikke kunde nytte noget, at staa i ugevis og parlamentere om dette her.

— Rask afsted! — siger han til mig, — der boer en Købmand der ovre paa Hjørnet; vi maa ha' et stort Nøgle stærkt Sejlgarn. Som det ligger dér, faar vi det jo aldrig op paa Dyrhavsbakken.

Jeg afsted og tilbage igen.

Og nu fabrikerede Agenten af alle disse halve og kvarte Pakker og alt det andet Ragelse én eneste Pakke af Størrelse som en ganske almindelig gammeldags Dragkiste.

— Lad nu mig klare det hele a l e n e, — sagde han, — for dette her lader det ikke til I to er rigtig med paa endnu. Tag bare min Hat og hjælp saa m i g hele Beværtningen op paa Hovedet, saa skal I se, hvordan man bærer sig ad, naar den Slags Ting hænder i en bedre Forretning.

Som sagt saa gjort.

Den lille, tykke, flinke Mand fik Dragkisten paa Hovedet, og nu begyndte han efter alle Kunstens Regler en Balance-Tur op igennem Skoven.

Det var et herligt Vejr, nu ved Sommerens Begyndelse. Solen forgyldte de vajende Bøgegrene, og Fuglene sang.

Stemningen var nu falden straalende mild over os alle tre, og jeg tror næsten, at Agenten følte sig lidt stolt over den Maade, han klarede Sagerne paa.

Det eneste man kunde indvende, hvis der endelig skulde indvendes noget, var jo det, at han ganske vist besaaede Vejen der op efter ret rigeligt med adskillige af Dragkistens brogede Rariteter. Men nu havde han jo os bagved til at sanke op, og det gjorde vi paa den Maade, at vi maatte trække Trøjerne af og lave Bylter, fylde Lommer og Kasketter og Agentens Hat. Og saa gik der endda et Par Smaapiger bag ved o s, som paa ingen Maade behøvede at gaa tomhændede hjem. Og det gjorde de da heller ikke.

Saa kom der en Æske Høns og Ænder dumpende ned i Hovedet paa os, saa en Komode og et Par ganske nette Stole med Betræk, saa nogle Rækker Huse med grønne Træer, saa en Afdeling Tinsoldater, saa

en Æske med Kopper og Tallerkener o. s. v., i det hele taget noget for enhver Smag.

Og da de fleste af Æskerne var saa heldige at gaa op, naar de drattede ned, saa blev der jo en ganske net Høst ud af Saaningen.

Det var et helt rask Optog at iagttage, da vi endelig naaede Dyrhavsbakken, og vi vilde ogsaa have faaet en pæn Sukces deroppe, hvis ikke vi havde været saa uheldige, at det tomme Telt, Agenten havde laant til sine Varer, laa omtrent forrest i Teltgaden. Saa afventede vi altsaa Sukcessen.

Og den kom.

— Lad nu m i g klare det hele, — sagde Agenten og begyndte at pakke Krammet ud, — nu supplerer vi den ene Æske med, hvad der mangler i den anden.

Det var nu ikke rigtig logisk sagt; men vi forstod jo nok, hvad han mente.

— De tomme Æsker smider vi væk. Om der er gaaet et Par Spil Kegler eller et Par Mundharmonikaer eller en tre, fire Dukkekroppe med i Løbet, det spiller ingen større Trille. Det har ham derhjemme ikke nogen større Oversigt over; det er jo mig, der dirigerer det meste af Hakkelsen . . . Se, saa! Se nu ser d e t s'gu meget ordentlig ud.

Vi to andre saa og hørte beundrende til.

— Og nu, — vedblev Agenten, — nu skal jeg ud ved Telt-Butikkerne og handle e n g r o s. Jeg handler bedst, naar jeg er alene — saa gaar det i en Haandevending. Der har I hver en 25 Øre. Nu stikker I bare af en Timestid . . . nej to, og saa mødes vi her ved Teltet. Farvel Børn!

Han tog til Hatten med Pegefingeren, lukkede Teltdøren af efter sig og forsvandt.

Vi gloede beundrende efter Agenten . . .

Det var under alt dette her bleven hen mod Middag.

— Jeg er s'gu sulten efter dette her, Vrøvl, — siger Lærlingen, — skal vi ikke se og faa os nogle Stykker Smørrebrød og saa en Bajer?

Han sagde det virkelig ganske alvorligt.

Jeg saa først paa min 25 Øre og saa paa ham. Hvordan skulde d e n ordnes?

Og saa viser det sig, at Kæltringen, Gu'hjælpeme', har hele Halvanden Krone i Lommen foruden 25 Øren, Agenten gav ham.

— Jamen, ham, Ølmanden, der kørte for os? — raabte jeg forbauset.

— Skidt med ham! — siger Lærlingen nok saa flot, — tror Du jeg vilde gi' den Slave vores fattige Pløkker, naar vi sku' paa Skovtur. Det manglede bare!

Jeg var imponeret.

Men vi fik baade Smørrebrød og Øl og Kaffe og det hele, og to Timer efter stillede vi ved vores Telt, som vi jo havde faaet Ordre til.

Agenten stod der ogsaa meget rigtig, med en Pakke Legetøj under Armen. Den lille, tykke, rare Mand svedte stærkt, og han var en hel Del rød i Hovedet.

— Der har I hver 25 Øre til, — sagde han, — stik bare af et Par Timer endnu, — jeg har travlt, jeg handler e n g r o s, det gaar strygende. Jeg har snart solgt hele Rapsen!

Og væk var han.

— Det er Pokker til Jern, — bemærkede Lærlingen beundrende, — det er saadan v i skal se at blive en Gang.

Det havde jeg ikke noget imod.

Naa, vi drev saa lidt ned i Skoven, saa' paa »Kirsten Piils Kilde«, røg en Cigar — og stillede igen.

— Her har I en 25 Øre til, — sagde Agenten, — nu er jeg udsolgt — lige i dette Øjeblik; men nu maa jeg ha' en Forfriskning. I kan træffe mig ovre i »Harmonien« om en lille Time — og saa maa vi hjem.

Det var allerede bleven Aften.

Vi havde været i »Harmonien« to Gange, og den tredie blev vi inviteret indenfor paa Bayerske Pølser og skattefrit Øl.

Agenten sad med en Pige paa Skødet. Han havde givet Champagne over hele Linien. Det var dog Pokker til Karl alligevel.

En Gang var han kommen op paa Tribunen, hvorfra han sang, saa det gjaldede i hele Hytten:

»Man lever kun én Gang her paa Jord,
vær bare gemytlig, min Bro'er!«

— — —

Omsider henimod Titiden kom vi da saa med en Del Besvær afsted. Agenten havde én af os under hver Arm. En Gang imellem snublede vi. Agenten mente det var over Trærødderne, men jeg tror nok, det var over vores egne Ben. — —

— Ja, nu gælder det jo om at klare den med Chefen, naar vi kommer hjem i Morgen, — sagde Agenten pludselig dybsindigt, da vi stod og ventede paa Toget ved Klampenborg, — for i Aften bliver der jo ikke noget af det . . . Der . . . æ . . . jo gaaet nogen Driftsomkostninger med . . . Naa, men hva' Pokker, det er nu nødvendigt, naar man skal repræsentere — og — æ, jeg klarede jo det hele alene — og handlede en gros. . . . Nu skal I selvfølgelig ikke i Morgen fortælle Chefen noget om, hvad vi ellers har foretaget os . . . Hm!

Jeg besluttede mig til slet ikke at komme i Morgen.

Det gjorde jeg heller ikke; men jeg ved, hvorledes Skovturen med Legetøjet endte.

Den endte paa den Maade, at Agenten fik sin Afsked i Unaade og paa graat Papir. Lærlingen fik en Endefuld. Og jeg blev Messedreng paa »Thingvalla«.

Man skal altid være forsigtig, for ellers kan man let komme til at slaa Legetøjet i Stykker.

Dette skal nu være saadan en Slags Moral.

Holger Rasmussen.

RETSHJÆLP.

En Situation, frit efter en fransk Idé.

Personerne:

Politimesteren.
Politiassistenten.
En Kone.
Hendes Datter.
En Betjent.

(Handlingen foregaar paa Politistationen i en lille By.)

Politiassistenten
(sidder ved Pulten og læser Avis i en magelig Stilling).

Betjenten
(ind fra højre, bliver staaende stille indenfor Døren).

Assistenten (ser op).
Er der noget, Nielsen?

Betjenten.
Ja, der er en Kone med en ung Pige!

Assistenten.
Kan De ikke tage dem!

Betjenten.
Nej, de vil tale med Politimesteren selv eller ogsaa med Hr. Assistenten.

Assistenten.
De kan vente! (læser videre).

Betjenten.

Vel! (ud til højre).

Assistenten

(gør sig det atter mageligt og lægger Benene op paa Pulten, medens han læser).

Politimesteren (ind fra Baggrunden).

Go' Mo'ren!

(hænger Hat og Frakke op paa Stumtjeneren).

Assistenten (hurtigt op).

Godmorgen, Hr. Politimester!

Politimesteren.

Har der været noget?

Assistenten.

Intet videre!

Politimesteren.

Hvordan gaar det med ham, der har stjaalet de to Cervelatpølser? Har han stadig ikke bekendt?

Assistenten.

Jeg har ikke haft ham for i Dag.

Politimesteren.

Det er Pokkers, saa længe han er om at blive mør. Lad ham nu bare sidde et Par Dage, saa gi'er han sig nok. Alle Indicier taler jo imod ham. Han er arbejdsløs paa fjerde Maaned og har Kone og Børn hjemme, han er set luske omkring Viktualieforretningen og kaste begærlige Blikke paa de udstillede Sager, og endelig er det godtgjort, at han i den senere Tid har bragt Fødevarer hjem til Familien, uden at han har haft nogen paaviselig Indtægt. Saa han er altsaa sikker nok. De skulde sikken en Middag hos Etatsraadens i Gaar!

Assistenten.

Var den god?

Politimesteren.

God? Det er ikke Ordet. Den var bedre! Dette var i Ordets sande og velsignede Betydning en bedre Middag. Nu be'r jeg Dem, man skal jo ogsaa nok komme til at se hele Livet i et rosenrødt Skær, naar man faar den herligste ferske Astrakan Kaviar serveret paa Isblokke, saa meget man gider proppe i sig! — — Hør, mens jeg husker det, De har skrevet i Akterne, at det er to Rullepølser, han har stjaalet. Det er to Cervelatpølser, kære Assistent, den Slags Unøjagtigheder holder jeg ikke af!

Assistenten.

Det skal blive rettet med det samme, Hr. Politimester! (tager Akterne frem og retter i dem).

Politimesteren.

Naa og saa de smaa blaa Bækforeller, bare med et Par smaa runde Kartofler til og en Klat iskold Smør, det var virkelig et Raffinement; og de franske Asparges, De ved nok disse her grønne Tingester, og saa var der (kigger ham over Skulderen), ja rigtig to Cervelatpølser. — Naa, saa var der Regnspover! Dem bryder jeg mig nu ikke om. Det er noget Pilleværk. Men det blev nydeligt serveret, hver Fugl sad i saadan en Rede af Brøddejg, og vil De tænke Dem, den gamle Generalkonsul aad, Herren straffe mig, hele Reden med. Og véd De, hvem der ogsaa var der?

Assistenten.

Nej!

Politimesteren.

Bankdirektøren!

Assistenten (forbauset).

Bankdirektøren! Hvorledes spændte det af?

Politimesteren.

Ja, det var jo lidt pinligt til at begynde med. Jeg vidste ikke, at han var der. Og jeg havde jo ikke set ham, siden vi satte ham ind.

Assistenten.

Jamen, jeg forstaar ikke. En Mand, der har — —

Politimesteren.

Ja, skal vi sige, en Mand, der har disponeret lidt letsindigt over et Par Millioner . . .

Assistenten.

Jamen, hvordan tog man dog imod ham?

Politimesteren.

Joh, det maa jeg sige, til at begynde med var vi jo en Del reserverede overfor ham. Navnlig jeg! Men senere — — — og véd De hvad, kære Assistent, naar Hans Majestæt Kongen har benaadet ham, saa har vi andre ikke Lov til at se ham over Hovedet! (tænder sig en Cigar). Naa, husk nu Manden med Pølserne, han maa have bekendt til i Overmorgen. Er De færdig med Bladene? (tager Aviserne og gaar hen til Nøglebrædtet og tager en Nøgle med en Træklods ved). Og hvis nogen spørger efter mig, saa vil jeg ikke forstyrres! (ud tilvenstre).

Assistenten.

Javel, Hr. Politimester! — Saa nu tog han alle Aviserne! Ja ja, saa er der vel ikke andet for end at bestille noget! (ringer paa en Klokke).

Betjenten (ind fra højre).

Assistenten.

Lad Konen komme ind!

Betjenten.

Vel Hr. Assistent! (ud til højre og lidt efter ind med Konen. Bliver selv staaende indenfor Døren).

Konen (meget servil).

Godmorgen, Hr. Politidirektør!

Assistenten (kort).

Hvad vil De?

Konen.

Jo ser De, Hr. Politidirektør —

Assistenten.

Jeg er ikke Politidirektør!

Konen.

Aa, om Forladelse, jeg beder tusinde Gange om Forladelse, hvad maa jeg saa kalde Hr. Politidirektøren.

Assistenten.

De skal ikke kalde mig noget! Kom frem med Deres Ærinde!

Konen.

Ja, se, det er altsaa, — véd det at min Mand, han var Knapmager, inden han døde, saa bor vi nu i Stiftelsen, mig og min Datter, altsaa, og hun gaar ud og syer for Folk, ved det, at hun er saa ferm paa Fingrene. Og jeg har fire Kontorer og holde rent hver Morgen og saa laver jeg Sækkemærker hjemme om Dagen, ved det, at min Mands Fætter har en Bekendt, som har skaffet mig det Stykke Arbejde, saadan at vi kan sidde og tjene saadan — — — æh — —

Assistenten (utaalmodig).

Naa, til Sagen!

Konen(forskrækket).

Ja, jo, — og min Datter og mig, vi har det altsaa

saadan, at vi kan sidde og klare os, og hun er en anstændig Pige, det forsikrer jeg Dem for, Hr. Politidirektør, det ved den levende Gud, og hun render ikke og føjter ude saadan som Naalemager Schwartzes Enkes to Pigebørn, som Hr. Politiet nok kender ved det, at de kommer saa meget paa Danseballerne og saadan noget, hvor min Datter aldrig har sat sine Ben uden den ene Gang, da Possementmagerne havde deres store Præmiemaskerade, ved det at jeg har en Søstersøn, som er Bud i den store Possementmagerforretning paa — —

Assistenten.

Alt det kan De spare Dem. Kom nu til Sagen! De maa skynde Dem. Vi har andet at bestille her, end at høre om Deres Familieforhold.

Konen (lille).

Ja, jeg beder saa mange tusinde Gange om Forladelse, men saa var det i Gaar altsaa, at min Datter havde været henne og sy hos Postmesterens, hvor Datteren skal have en Brudekjole færdig, ved det at hun skal giftes, og det er nok paa høje Tid — — med Kjolen altsaa. Og min Datter hun sad altsaa og sled med Kjolen til langt ud paa Aftningen. Det er en svær hvid Silkeskjole med tre Alen langt Slæb. Og saa vil hun have Oranger i Haaret ved det, at hun jo er forlovet med Husarpremierløjtnant Holm, som Hr. Politidirektøren nok kender.

Assistenten.

Videre, for Satan!

Konen.

Ja, ja, — — hvor var det nu vi kom til, — — jo, saa var Klokken bleven mange, da hun skulde hjem, min Datter altsaa, og saa spurgte Postmesterens, som

altid er saa ma'esløse mod min Datter og mig, om hun ikke var bange for at gaa den lange Vej alene. Men min Datter, hun er saamænd ikke bange af sig, hun har saa mange Gange syet for Proprietær Mikkelsens ude paa Bjellerup Højgaard, og der er mere end en halv Times Gang ind til Byen. Og naar det nu er mørke Vinteraftener —

Assistenten (indtrængende).

Hør nu, min gode Kone, nu mister jeg snart Taalmodigheden, — — nu maa De i ganske faa Ord forklare mig, hvad Sagen drejer sig om, ellers kan jeg ikke høre paa Deres Snak længere!

Konen (meget lille).

Ja, altsaa, undskyld, altsaa, men saa skyndte hun sig, altsaa, min Datter altsaa, ned ad Nørregade, ved det, at det er den nærmeste Vej, og saa gik hun lige hen ad Vestergade, fordi hun vilde se, om der var aabent hos Bager Østerbys, fordi hun plejer altid at tage et Par Femøres Kager med hjem til vores Kaffe, og naar hun kommer lige ved Lukketid, saa faar hun dem altid for 3 Øre.

Assistenten (til Betjenten).

Lad Pigebarnet komme herind. Maaske hun i en Fart kan fortælle, hvad det drejer sig om.

Betjenten.

Javel, Hr. Assistent! (ud til højre).

Konen.

Jamen, ser De altsaa, Hr. Politi— —

Assistenten.

Ja, jeg vil ikke høre længere paa Deres Udenomssnak!

Betjenten
(ind med den unge Pige, som hilser beskedent).

Assistenten
(ser opmærksomt og interesseret paa hende, sætter sine Lorgnetter paa Næsen).

Hvad er det, De vil, lille Frøken. Tal kun frit frem. Deres Moder er ikke kommen længere end til at fortælle, hvor De køber Deres 5 Øres Kager til 3 Øre.

Den unge Pige (lidt forlegent).

Jeg havde i Aftes været ude at sy, og saa paa Hjemvejen, da jeg kom ud i Vestergade, saa mærkede jeg, at der var en Herre efter mig. Jeg gik hurtigere for at slippe bort fra ham, men han indhentede mig og gik tæt op ad mig!

Konen.

Saadan en gammel Gedebuk!

Den unge Pige.

Ja, det var en ældre Herre, han var fint klædt paa og i godt Humør. Og saa begyndte han at tale til mig!

Konen.

Sig, hvad han sagde, Kathinka.

Den unge Pige (slaar Øjnene ned).

Det vil jeg helst være fri for, hvis det ikke er nødvendigt.

Konen.

Sig Du kuns hele Sandheden, Kathinka, det er ikke for meget til saadan en Staruds. Vil De tænke Dem, Hr. Politi — — —

Assistenten (afbryder).

Ja, Tak, det er godt (til den unge Pige). Men hør nu lille Frøken, er det saa forfærdeligt! Det er noget

enhver køn ung Pige kan blive udsat for, og hvis det er det, De vil klage over — —

Konen.

Nej, hør nu, det bliver meget bedre!

Assistenten.

Hvad gjorde han da? Blev han ved at forfølge Dem?

Den unge Pige.

Ja, jeg forsøgte at smutte fra ham ved at løbe ind i en Gadedør. Men det skulde jeg ikke have gjort, for han fulgte efter mig og helt ind igennem en lang mørk Gang. Og da jeg saa ikke kunde komme længere, saa greb han fat i mig.

Konen.

Nu kommer det.

Assistenten.

Naa, hvad skete der saa?

Den unge Pige
(slaar Øjnene ned og tier).

Assistenten.

Ja, De skal ikke genere Dem! Tal frit ud. Naar De vil klage, maa De virkelig forklare mig, hvad det er, det drejer sig om.

Konen.

Maa jeg? Se altsaa, Pigebarnet kom hjem til mig og var aldeles ude af sig selv. Saadan som han havde teet sig. Og Kagerne var helt flade!

Den unge Pige.

Og nu vilde Mor absolut have, at vi skulde gaa herop og melde Historien straks i Dag.

Konen.

Ja, for ser De, Hr. Politi, hun er mit eneste Barn, og vi har ved den levende Gud altid levet anstændigt og passet os selv. Og Naalemager Schwartzes, de har altid haft saa travlt for at faa noget at sige paa min Datter, men hun har holdt sig for sig selv, og saa kommer saadan en Fyr og — —

Assistenten (afbryder).

Nu taler jeg med Deres Datter! (Til den unge Pige). Naa, han greb altsaa fat i Dem og hvad saa?

Den unge Pige.

Ja, — saa — — saa — — (vrider sig).

Assistenten.

Naa?

Konen.

Ja, vil De saa bare tænke Dem, saa ta'r han ved den levende Gud — —

Assistenten.

Hør, det er vist bedst, jeg taler et Øjeblik med Deres Datter alene. (til Betjenten). Før Konen ud! De kan vente udenfor, til jeg kalder.

Betjenten.

Javel, Hr. Assistent. (aabner Døren for Konen).

Konen.

Sig nu det Hele, Kathinka!

Betjenten og Konen.

(ud tilhøjre).

Assistenten

(om paa den anden Side af Skranken).

Naa, lille Frøken, mig behøver De ikke at være bange for. Til mig kan De frit sige alting. Jeg er vant til at høre noget af hvert.

Den unge Pige.

Aah, det er saa svært at forklare saadan noget. Det er ogsaa bare fordi Mor vilde have, at det skulde meldes til Politiet.

Assistenten

(mere og mere interesseret i den unge Pige).

Jamen, hvad er det saa for noget det, der skal meldes til Politiet? Kyssede han Dem.

Den unge Pige

(nikker).

Assistenten.

Naa, ja det er dog stadig ikke saa forfærdeligt. Det tror jeg næsten ogsaa, jeg havde gjort i hans Sted. Sig mig, skreg De?

Den unge Pige.

Ja, det kan De tro, jeg gjorde!

Assistenten (nærmere paa hende).

Er De slem til at skrige, naar nogen vil kysse Dem?

Den unge Pige (ser paa ham).

Hr. Politiassistent! Jeg er en anstændig Pige. Og jeg lader mig ikke saadan kysse af hvem som helst.

Assistenten.

Ja, om Forladelse! Men kom der saa ikke nogen, da De skreg!

Den unge Pige.

Nej, saa holdt han Haanden for min Mund, og saa hviskede han mig i Øret, at hvis jeg skreg mere, vilde der ske mig en Ulykke.

Assistenten.

Ja, saa, — nu begynder Sagen at blive alvorlig. Hvad skete der saa yderligere?

Den unge Pige.

Jeg kan saa daarligt forklare det!

Assistenten.

Var han stadig nærgaaende imod Dem?

Den unge Pige

(nikker).

Assistenten.

Jeg kan tænke mig, han lagde sin Arm om Deres Liv, saadan, ikke sandt?

(lægger Armen om hendes Liv).

Den unge Pige

(nikker).

Assistenten.

Og saa trykkede han Dem ind til sig, saaledes, ikke sandt. (klemmer hende).

Den unge Pige.

Joh!

Assistenten.

Og hvad saa?

Den unge Pige.

Aah, jeg kan ikke!

Assistenten.

Saa hvisk det til mig!

Den unge Pige

(bøjer undseligt Hovedet).

Assistenten

(hvisker noget til hende).

Den unge Pige

(nikker med bortvendt Ansigt).

Assistenten
(hvisker igen og den samme Scene gentager sig et Par Gange).

Assistenten.

Ja, det har De rigtignok Ret i, det er en alvorlig Sag. Saadan en gammel Libertiner! Det manglede blot! Men De kan tro, han skal nok blive klapset ordentligt af, hvis vi finder ham! Skulde en anstændig ung Pige ikke kunne færdes her i Byen ved Aftenstid uden at risikere den Slags Ting. Nu skal jeg tage Sagen i min Haand, lille Frøken, og saa skal De se, saa bliver det nok altsammen godt. (trykker hende beskyttende ind til sig). Jeg skal sørge for, at han kommer til at betale Dem en ordentlig Erstatning.

Den unge Pige.

Det er saamænd ikke nødvendigt!

Assistenten (trykker hende stadig).

Joh, han skal op med en ordentlig Erstatning. Tænke sig, gaa og anfalde de unge Piger! Saadan en Fyr!

Den unge Pige.

Bare han faar at vide, at han en anden Gang skal lade en anstændig Pige i Fred.

Assistenten.

Ja, det kan De tro, han skal faa at vide. Nu maa jeg først have Deres Adresse og saa et ordentligt Signalement af Manden. Ja, De bliver nødt til at komme herhen nogle Gange, — det er De vel ikke ked af — —, mig er De vel ikke bange for.

Den unge Pige.

Nej, Hr. Politiassistenten er jo saa venlig imod mig.

Assistenten.

Vil De saa ikke nok ogsaa være lidt venlig mod mig?

Den unge Pige (forlegen).

Joh, jeg har jo ikke Grund til andet.

Assistenten

(vil atter klemme hende ind til sig).

Politimesteren

(ind fra venstre).

Assistenten

(ryger bort fra den unge Pige).

Politimesteren

(lægger Aviserne paa Pulten).

Tak for Laan!

(Gaar hen for at hænge Nøglen).

Den unge Pige

(har vendt sig om, det giver et Chock i hende, da hun ser Politimesteren).

Men Gud, det er ham!

Assistenten (forvirret).

Hvem? Hvad?

Den unge Pige.

Ham! Den Herre!

(peger paa Politimesteren).

Politimesteren

(vender sig mod hende, retter Brillerne paa Næsen og kigger konsterneret paa hende, til Assistenten).

Hvad er det med det Pigebarn?

Assistenten (bestyrtet).

Hvad? Ja! Jo!

Den unge Pige.

Jeg siger Dem, Hr. Politiassistent, dette er den Herre, som har opført sig saa gement imod mig i Gaar Aftes. (til Politimesteren). Ja, De er den Slyngel, som forfulgte mig ind i Gadedøren og brugte Vold imod mig (brister i Graad, taler stærkt og kraftigt). Prøv ikke paa at nægte det! Men Gudskelov, at jeg har Dem! — Politiassistenten har lovet mig, at han vil tage sig af min Sag, og De kan tro, De skal ikke komme til at dø i Synden!

Politimesteren

(staar raadvild og flytter nervøst paa Brillerne).

Assistenten (samler sig).

Hvad er det Du siger, frække Tøjte, hvor tør Du vove!

Den unge Pige (ser skrækslagen paa ham).

Men Gud!

Assistenten.

Elendige Gadetøs! Kommer Du her med Dine Løgnehistorier!

Den unge Pige (fortvivlet).

Aa, min Gud, svigter De mig, De som lovede at tage Dem af min Sag.

Assistenten.

Ja, nu skal vi tage os af Dig, kan Du tro. Vi har længe haft Kig paa Dig, og nu har vi endelig en Gang grebet Dig paa fersk Gerning.

Politimesteren.

Ja, nu har vi grebet hende paa fersk Gerning!

Assistenten (haanligt).

Her har den frække Tingest trukket op og ned

ad Gaderne om Aftenen for at fange en Guldfugl. Og saa gik hun i Fælden.

Politimesteren.

Ja, saa gik hun i Fælden!

Den unge Pige.

Jamen, jeg siger Dem jo, det var ham dér, ham dér! Jeg sværger! (rækker Hænderne i Vejret).

Assistenten (nederdrægtig).

Ja, ham dér, ham dér! Men aner Du, hvem ham der er, frække Tøs! Det er Politimesteren, som egenhændig har grebet Dig i en Overtrædelse af Oktoberloven. Og hvis Du ikke var kommen herhen af Dig selv, saa var Du bleven hentet af en Politibetjent. Nu véd Du det!

Den unge Pige (i hæftig Bevægelse).

Men De misforstaar jo det hele. Jeg har jo ikke gjort noget. Aa Gud, vil da ingen hjælpe mig?

Assistenten.

Jo, nu skal vi straks hjælpe Dig!

(ringer paa Klokken).

Betjenten

(ind, fulgt af Konen).

Assistenten.

Tag hende der og sæt hende ind!

Betjenten

(tager fat om den unge Piges Arm for at føre hende ud).

Den unge Pige

(strækker Armene ud imod Moderen).

Aa, Mor! Mor!

Konen.

Men, ih Du Fredsens, hvad er der da i Vejen?

Politimesteren.

Det er en meget alvorlig Sag, min gode Kone!

Konen.

Men hvad er det da, hun har begaaet?

Politimesteren

(idet han nonchalant svinger med Nøglen).

Fornærmelser mod en Embedsmand i Funktion!

Tæppe.

Ved *Axel Breidahl.*

KÆRLIGHED OG SKIVESKYDNING.

Gaardmand Lars Eliasen var den rigeste Bonde i hele Sognet. Og — maaske det ene var en Følge af det andet — han var ogsaa den mest hovne og storsnudede Kavaler i hele Menigheden.

Selvfølgelig var det derfor ikke efter hans Kogebog, da Niels Larsen, sjette Søn af en stræbsom, men desværre ludfattig Fader, der med Nød og Næppe kunde hænge fast ved sin Gaard meldte sig som Frier til hans eneste Datter.

Den sølle Bejler blev skældt Huden fuld efter alle Kunstens Regler.

»Tror Du, min Stine er til Fals for den første den bedste Fattiglap, saa tro'r Du min Sæl og Salighed storlig fejl!« tordnede Lars Eliasen. »Forresten er det for over Aar og Dag siden bestemt, at hun skal ha' Mads Mortensens Pe'r, de' er en Karl, som har sin Tegnebog i Orden, li'som jeg har min, og lige Børn lege bedst. Herut a' Lemmen me' Dig, Din Sultekandidat!«

Og Niels Larsen sjokkede meget modfalden ud ad Døren.

Men ude i Gangen stod Stine og tog mod sin uheldige Elsker.

»Du skatte tabe Ho'det, Niels,« sagde hun, »jeg vil hverken eje eller ha' Mads Mortensens Pe'r, hvor meget den Gamle han end skaber sig. Men ka' Du ikke se Dit Snit te' og gemme Dig oppe paa Høstænget, saa ska' jeg se' mit Snit te' og komme ud og snakke lidt me' Dig om en hal' Times Tid!«

Som man ser var Stine en Pige, der ikke var tabt bag af en Vogn, og heller ikke blottet for Initiativ, og Niels, der var en trofast og lydig Elsker, parerede selvfølgelig Ordre og krøb op paa Høstænget over Hestestalden, hvor han taalmodig satte sig og forsøgte at faa Bugt med Mismodet, medens han ventede paa sit Hjærtes Dame.

Den strænge Fader følte sig som en hel lille Hertug, da han havde knækket Modet hos den dristige Bejler; han stoppede sin Pibe og tog sig en lille Spadseretur ud i sit Rige uhyre tilfreds med sig selv.

Straks uden for Porten mødte han en ung Mand, der kom slentrende med en Bøsse over Skulderen. Det var netop den udvalgte Svigersøn, Mads Mortensens Pe'r.

»Hvor ska' Du hen, Pe'r?« spurgte Lars Eliasen.

»Jeg ska' saamænd over te' Skydebanen ve' Aaen og prøve en ny Riffel, som jeg lige har faaet inde fra selveste Krigsministeriet!«

Pe'r var ivrigt Medlem af Skytteforeningsbevægelsen, — en Bevægelse, som Lars Eliasen ikke havde nogen Respekt for — Lars havde forresten ikke Respekt for andet end sig selv, og alt nymodens og moderne foragtede han ligefrem. Han var som før sagt meget stor i sine egne Tanker.

»La' mig se den Geværbøsse!« sagde han og tog

Riflen i Haanden. Han betragtede den meget nøje; saa rynkede han paa Næsen og fnyste:

»Pyh, de' er dette moderne Legetøjsskidt! Næ, Du sku' ha' set de Bøsser vi ha'de den Gang, da jeg la' i Tjenesten! Dem skulde der voksne Folk te' a' haandtere! Denne her de' er jo en ren Dukkebøsse! Tror Du den ka' skyde?«

»Ja, de siger da a' denne her ska' være saadan en grov go' Bøsse, baade te' og skyde langt og sla' haardt, men jeg har ikke prøvet den endnu.«

Pe'r, der ikke kunde rose sig af at være nogen stor eller fremragende Begavelse, turde ikke rent ud sige sin tilkommende Svigerfader imod, men paa den anden Side vilde han da heller ikke helt lade sin nye Bøsse lumpe.

»Da jeg var Soldat, da var der Drollen splide mig ikke en ve' hele Kompa'niet, der kunde skyde omkaps me' mig,« sagde Lars Eliasen, »jeg var den sikreste Skytte de ha'de ha't inde i mange Aar. Har Du nogen Patroner te' denne hær lille Vindbøsse? Vi ka' jo prøve ham. Du ka' ha' godt a' og se, hvordan en gammel Soldat behandler et Gevær,« sagde Lars med klædelig Beskedenhed.

Pe'r havde nogle Patroner i Lommen, og Lars gik hen og tegnede med et Stykke Kridt en Skive paa Staldporten. Riflen blev ladet, og Lars tog overlegent Skyderen i Haanden og vejede den prøvende.

»Skidtet ka' naturligvis ikke skyde,« sagde han haanligt, »men er der ellers no'en, der sku' ka' faa den te'et, saa sku' de' da være mig.«

Han lagde Bøssen til Kinden, sigtede og gav Fyr. Han røg et Skridt tilbage ved Bagslaget.

»Jeg synes den sparker lidt,« sagde han, »jeg tænkte nok de' var en skidt Mekanisme. Hvor sid-

der Kuglen? — Den skulde være lige i Pletten etter min Beregning.«

»Næ, den sidder en hal' Alen tilvenstre,« sagde Pe'r, der havde bedre Øjne.

»La' mig prøve en Gang te', nu ve' jeg, hvordan den ska' ha'et,« sagde Lars.

Han prøvede et Skud til uden at komme Pletten stort nærmere; saa blev han rigtig ivrig, og der kom et tredje og fjerde Skud efter uden, at Resultatet blev stort bedre.

»Jeg synes Hestene skaver sig derinde i Stalden,« sagde Pe'r. Der lød virkelig en stærk Sparken og Vrinsken inde fra Stalden.

»Ja, de ka' natyrligvis ikke forstaa, hva' de' er, der dundrer paa Døren,« sagde Lars og brændte et femte Skud af. Der lød et frygteligt Vræl inde fra Stalden.

»Bare Kuglerne ikke er gaaet gennem Porten,« sagde Pe'r og satte et meget betænkeligt Ansigt op.

»Er Du tosset? De ka' da'tte gaa gennem en tre Tommers Port,« svarede Lars; men det var dog ikke frit for, at han følte sig ligesom lidt usikker.

»Jo,« sagde Pe'r, »den render gennem et tre Tommers Brædt, li'som en Mis!«

»Saa sku' da Pokker staa i dit forbandede Apparat,« sagde Lars og kylte Bøssen til sin vordende Svigersøn, hvorpaa han, fulgt af denne, satte i Løb hen mod Hestestalden.

Da de fik revet Porten op mødte der dem et sørgeligt Syn. Den ene af Gaardens bedste Heste laa stendød og den anden laa og sprællede i Baasen.

Og midt imellem de forulykkede Heste laa den forsmaaede Bejler, Niels Larsen, og jamrede sig.

»Men Herre, du milde Gud og Skaber, hvad er

dog dette for en Ulykke,« sagde Lars fortvivlet og greb sig til Hovedet. Alt hans Stormod var som blæst bort.

»Aa, Gud,« jamrede Niels, »jeg laa oppe paa Stænget, og saa var der pludselig nogen der begyndte at skyde paa Porten; jeg saa jo, at Hestene faldt om og saa vilde jeg ned og frelse de andre, men saa i det samme fik jeg selv en Kugle i Laaret og nu ligger jeg her.«

»Aa, Herre Gud se i Naade te' mig stakkels Mand!« sagde Lars Eliasen. Den før saa store Mand var nu forvandlet til en klynkende Stakkel.

Niels blev baaret ind i Stuen og lagt paa Sofaen. Stine kom grædende ind.

»Aa, Gud, bare han ikke dør fra mig!« jamrede hun.

»Hvis Vorherre vil være naadig og la' ham leve, ska' I faa jeres Vilje og faa Lov at komme sammen,« sagde den før saa strænge Fader. Men saa var det, som om han trængte til at give sig Luft ogsaa i lidt Grovhed, og han vendte sig mod den uskyldige Pe'r.

»Skrub ud a' Gaarden me' dig, dit Utyske! Det er dig, der er Skyld i hele Ulykken me' dit Skidtgevær! — Herut! Jeg vil aldrig se dig inden for mine Døre!«

Og nu var det Pe'rs Tur til at luske af.

Doktoren blev hentet sporenstregs. Det viste sig heldigvis, at Niels var sluppet med et »Kødsaar«, der lægtes efter kort Tid.

Lars Eliasen holdt sit Ord til de unge, men fra den Dag holdt han ikke af at høre Tale om Rifler og Skiveskydning.

Bleistift.

LYKKEN KAN HÆNGE I ET HAAR!

Da jeg var ung, bar jeg det ikke ualmindelige Navn Petersen; men efter min Faders Død ansøgte jeg om Navneforandring, som jeg ogsaa fik, og nu hedder jeg Lillelund, det er efter min Bedstemoder, som var meget lille, og var født Lund, og hvem jeg forresten skylder alt! Jeg har nemlig aldrig kendt min Moder, hun døde, da jeg endnu laa i Vuggen! Min Fader derimod overlevede min Moder i mange Aar, han druknede forresten sammen med fire andre paa en Sejltur; der kom en Kastevind og saa vendte de Bunden i Vejret, og væk var de; men det kommer egentlig ikke Historien ved, ligesaa lidt som det, at min Bedstemoder ogsaa er død, og at jeg arvede hende, det er blot for Fuldstændighedens Skyld, jeg fortæller det.

Jeg havde en Ven, der hed Hansen, vi havde været Skolekammerater, og holdt troligt sammen ligefra Drenge; Petersen og Hansen kaldtes aldrig andet end »De Uadskillelige« — eller de falske Tvillinger, mens vi gik i Skole. Hansen blev Student! Det naaede jeg ikke! Der stod i Avisen, En forlod Examen! og — det var mig; men jeg blev noget paa et Kontor.

Vi var, naar jeg selv skal sige det, et Par ganske pæne unge Mennesker; jeg var blond, Hansen var derimod mørk, næsten sort, rigtig fint, krøllet, sort Haar havde han, men det var ikke hans eget, det vil sige, det var nok hans eget, for saa vidt han havde købt og betalt det; men jeg mener, det var ikke ægte! — nej, det ægte havde han mistet under en svær Sygdom, det var lige ved, han havde mistet Livet ogsaa; men heldigvis slap han saa med Haaret alene.

Hansen og jeg kom gerne i Ferierne over paa en temmelig stor Gaard i Jylland, som tilhørte en Proprietær Møller; han var langt ude i Familie med min afdøde Moder, man fortalte, at han som ung havde et godt Øje til hende, men min Fader var kommet ham i Forkøbet; men nok er det, Kærligheden til Moderen var gaaet over paa Sønnen, for han holdt meget af mig; men det kommer egentlig heller ikke Historien ved, det er bare for en Fuldstændigheds Skyld, jeg fortæller det. Min Ven Hansen og jeg havde været mange Gange ovre paa Gaarden baade ved Paaske, Pinse og Jul, og haft det storartet, og moret os dejligt; men jo oftere vi kom derover, jo mere gik det op for Hansen, at han var rasende forelsket i Proprietærens Datter, hun var ogsaa meget sød og indtagende, begavet, musikalsk; hun hed forresten Lise, hun var opkaldt efter min Moder, og tilsyneladende lod det virkelig til, at Hansen ikke var Lise helt ligegyldig. Men der var ogsaa en Forstkandidat, som vi havde lumsk mistænkt for at have et godt Øje til Lise; vi havde begge to, baade Hansen og jeg en Aften inde i Skoven ved Omdrejningen fra en Sidevej op til Gaarden hørt saadan en underlig Lyd, ligesom naar en Ko trækker Benet op af sivet Mosejord, men Gud bevares, vi havde jo ingen Ting set, undtagen det, at Forstkan-

didaten havde taget Flugten, da han hørte os komme; naa, det kommer nu forresten ikke Historien ved, det er bare for en Fuldstændigheds Skyld, jeg fortæller det.

Saa var det en Juleferie, Hansen og jeg var derovre hos Møllers, vi havde haft det glimrende og moret os storartet; men det bedste af det Hele havde vi tilbage, anden Juledag skulde der være Karneval paa Gaarden! 50 Par og Musik fra Aarhus. Jeg skulde være Prins Karneval og Hansen skulde være Tyrk med gule Atlaskes Bukser og rød Fez med Kvast i. Hansen kendte en Skuespiller ved Casino, der havde skaffet Dragterne fra »Kalifen paa Eventyr«! Vi glædede os som Børn til det Karneval. Der blev gjort Aftaler, og der blev lagt Planer. Hansen vilde aabne sit Hjerte for Lise og bede hende bønhøre ham; nu skulde det være Alvor, maaske kunde vi, foruden til Karneval, komme til Forlovelsesfest.

Endelig oprandt den længselsfuldt ventede anden Juledag, hele Gaarden var pyntet med grønt og Flag! Loen var forvandlet til den herligste Dansesal! Vogne førte Gæster til Gaarden; der var Liv, kan De tro! Efter at der var serveret med The i Storstuen, begav man sig over i Loen! Musiken spillede Christian IX's Honnørmarsch, og nydelige Damer og Herrer i de mest forskellige Dragter marcherede rundt Arm i Arm, anført af Prins Karneval, som førte Nattens Dronning, det var en Præstekone fra Nabosognet. Der var Ridderdamer, Pjerretter, Matroser, Nisser, Beridersker, Clowner, Officerer, Natvægtere, Engle med Vinger, Munke, Jokeyer, Blomsterpiger og nogle enkelte kulørte Dominoer. Dansen gik lystigt. Kl. 12 fandt Maskerne, saa indtoges en lille Forfriskning og saa skulde der danses Kotillon. Til denne havde Hansen engageret

Lise; han var i den syvende Himmel. Forstkandidaten var Balinspektør, og han havde fundet paa saadan nogle morsomme Kotillonsture.

I en af disse havde han faaet Hansen, straalende i sin fine Tyrkerdragt, placeret paa en Stol midt paa Gulvet, og alle Damerne i en stor Rundkreds omkring ham. »Nu kaster jeg en Genstand i Vejret,« forklarede Forstkandidaten, »og hvem af Damerne, der griber den, skal knæle for Tyrken, overrække ham Genstanden, og danse med ham Salen rundt;« og i det samme greb Forstkandidaten bagfra i Kvasten paa Hansens Fez, og kastede denne højt op i Vejret, men o ve! hvad sker? Fezen var heftet med et Par Naale i Hansens Paryk, og ved det kraftige Tag fulgte Parykken med Fezen, og dér sad den skaldede Tyrk lige midt i Forsamlingen af fnisende Damer og Herrer.

Hansen var lige ved at synke i Jorden; men foran ham laa knælende Nattens Dronning, Præstekonen fra Nabosognet, med Fez og vedhængende sortlokkede Paryk i Haanden, — hun havde nemlig grebet begge Dele i Flugten, — og nu maatte den skaldede Tyrk svinge Nattens Dronning i hvirvlende Dans Salen rundt, til almindelig Morskab for samtlige Karnevalsgæster; men efter Dansen forsvandt Hansen, han trak sig tilbage, og lod sig ikke mere se. Da jeg senere søgte ham paa hans Værelse, var han der ikke, men havde efterladt 2 Breve, et til Proprietæren og et til mig, hvori han bad mig sørge for, at hans Tyrkedragt blev afleveret i uskadt Stand. Ubemærket havde han forladt Gaarden, og ingen havde hverken hørt eller set noget til ham.

Jeg kan endnu meddele skønt det kommer egentlig ikke Historien ved det er kun for Fuldstændighedens Skyld, jeg fortæller det; at Lise er blevet for-

lovet med Forstkandidaten, og skal have Bryllup til Efteraaret; og at Hansen har søgt og faaet et lille Degne- og Kirkesangerkald i en lille Landsby paa Fyen, hvor han nu agter at henleve sine Dage som Pebersvend; han gaar ikke med Paryk mere, den har han ombyttet med Kalot, det har gjort, at han har faaet ligesom lidt gejstligt over sig.

Sophus E. Neumann.

KØBENHAVNERHUSMÆND.

Folk klager saa meget over de daarlige Tider og den haarde Kamp for Tilværelsen m. m.; men ved at læse i Aviserne er jeg kommen til det Resultat, at der er i det mindste én Klasse Mennesker nu til Dags, der ikke har Grund til at klage, — og det er Husmændene.

Alt nu til Dags drejer sig om »det lille Landbrug«. Husmændene de faar Statstilskud og Skattelettelser og Ditten og Datten, og de bliver Ministre og Kapitalister og gevaldig fine Folk. Jeg tror man skal slaa sig paa »det lille Landbrug«, og ved at tænke lidt over Sagen er jeg kommet til det Resultat, at man godt kan drive et lille Husmandsbrug ved Siden af sin Redaktørvirksomhed, sit lille Biografteater, eller hvad det nu ellers er for en lille Forretning, man driver.

Man behøver slet ikke at flytte paa Landet for det! Man kan godt være Husmand i Byen, i sin egen lille Lejlighed, og hvis man læser denne Artikel med Eftertanke, saa behøver man heller ikke at tage sig et Kursus paa Kærhave Husmandsskole først. Jeg skal kort og godt sætte Læserne ind i Hemmeligheden ved

at drive et Husmandsbrug i Blaagaardsgade eller Peder Hvitfeldtsstræde eller hvor man nu har sin lille Wigwam.

Der fordres en Lejlighed paa to Værelser og Køkken. Det ene Værelse og Køkkenet skal »Husmanden«, og hans Familie bebo, det andet Værelse skal han lave Husmandsbrug i. Saa skal han have lidt Jord.

Enten gaar han ud i Charlottenlund eller paa Fælleden, hvor han fylder Lommer og Kræmmerhuse og Kurve, og hvad han ellers har af Transportredskaber, med Jord og slæber det med hjem. Han kommer nok til at gaa flere Gange, men han har godt af lidt Motion. Han kan jo ogsaa, hvis han er magelig anlagt, købe Jorden hos sin Urtekræmmer. Hvis Urtekræmmeren ikke fører Jord i sin Forretning, er han en skidt Urtekræmmer, der ikke er med paa Tidens Fordringer, og saa er han ikke værd at handle hos.

Naar man saa har faaet sin Jord hjem, fylder man den i Daaser og Krukker og Potter, som man anbringer i Vinduet og omkring paa Hylder, og et Lag breder man paa Gulvet, ca. et Par Tommer tykt.

Hvis man er bange for, at Gulvet skal tage Skade, kan man først brede et Lag gamle Aviser over det, men da det jo ikke er ens eget Gulv, men Værtens, saa behøver man jo ikke at være saa ømfindtlig.

Husmændene ude paa Landet maa jo ofre mange Penge paa Dræning; det slipper Københavnerhusmanden for.

Saa er Spørgsmaalet hvad man skal dyrke. Her har Husmanden i Byen en stor Fordel for Husmanden paa Landet, for han behøver nemlig ikke at tage Hensyn til Klimaet; han kan lave sit Klima selv, ved at fyre i Kakkelovnen eller lade være, ligesom det nu passer ham bedst.

Der er saaledes ingenting i Vejen for, at han kan dyrke Risengryn eller Bomuld eller Peber, hvis han har Lyst. Men han maa jo ogsaa tage Hensyn til Kreaturerne, og da disse ikke æder Peber (naturligvis kan man vænne dem til det, men det er kostbart og det tager Tid) saa vil jeg alligevel tilraade mine Læsere at holde sig til de kendte Køkkenurter, saasom Havre, Rug, Byg, Kartofler og Hvidkaal.

Man køber altsaa lidt Kartoffelfrø og putter det i Jorden, sprøjter hele Gulvet over med Vand og lader det passe sig selv. Man staar sig ved at brænde Lys i Værelset hele Døgnet. Planterne sover aldrig, men da de ikke kan se at vokse i Mørke, lader man bare Gassen brænde, og saa maser Kartoflerne eller Hvidkaalen paa med at vokse. Naar man nu tager i Betragtning, at et Københavnerhusmandsbrug ikke kender til noget der hedder Vinter, vil man altsaa kunne høste en fire, fem Gange om Aaret, og selv om Arealet er mindre, vil Udbyttet blive meget større end ved et Bondehusmandsbrug.

Saa kommer vi til Husdyravlen. En Hest har man jo ingen Brug for. Hvis man vil ud at køre er det jo meget lettere at telefonere efter en Automobil, og man behøver jo ikke nogen Pløjning; efter hver Høst river man bare lidt om i Jorden med en Rive eller en Ildrager.

Derimod bør man have sig et Par Køer. De tager ikke mere Plads end at det nok gaar an. Den renlige Husmoder er maaske bange for, at de sviner til; men jeg mener at naar man kan lære en Kat og en Hund til at være renlige, saa maa man sagtens kunne lære en Ko det. Man vænner den snart til at sige »Buh«, naar den skal noget, og saa holder man en Spand eller en Fejebakke under, og saa er det besørget.

Hvad Motion angaar, da kan man jo faa en lille Formiddagspige til at gaa en Tur i Luften med dem en Gang imellem, og hun kan ogsaa godt malke dem. Smaa Københavnerpiger vil ligefrem synes at det er forfærdelig Grin at malke Køer, og der har man atter en Fordel for Husmanden paa Landet. Det skal nemlig, efter sikkert Forlydende, næsten ikke være muligt at faa en Bondepige til at malke, — de er for blaserede; -- men det lider man ikke af i København.

Saa maa man jo ogsaa have en lille Gris.

Der skal jo nogen til at drikke Mælken; — selv drikker Husmanden nemlig kun Pilsner. Og Grisen er jo ogsaa god til at spise, hvad der bliver tilovers i Køkkenet.

Den lille Soldat, som Pigen er forlovet med, kan jo ikke overkomme at spise det altsammen.

Hvis Husmanden vil have flere firføddede Husdyr, vil jeg anbefale et Par Skildpadder. De er lette at passe og efter Sigende kan man koge en fin Suppe paa dem.

Hvad Fjerkræet angaar, maa man selvfølgelig have nogle Høns. Man skal holde dem i Bur, ellers flyver de op og tramper i Tallerkenerne, naar man skal spise og det er tidt ubehageligt. Man kan naturligvis ogsaa holde Strudse; de lægger større Æg, og som ovenfor nævnt behøver man jo ikke at tage Hensyn til Klimaet saadan som de stakkels Kolleger paa Landet.

Man kan ogsaa holde et Par Bier. Disse Dyr fordrer hverken Foder eller Pasning. Føden skaffer de sig selv ved at flyve ud og besøge Naboernes Potteplanter, eller de smutter ind og hugger Puddersukkeret, naar de andre Husbeboere sidder og drikker Kaffe. Det eneste, man behøver at iagttage er, at

sætte et Par Daaser frem, som de kan lægge deres Honning i.

Se dette er Grundtrækkene i et rationelt Københavnerhusmandsbrug. Her ligger en Fremtid for den betrængte Middelstand og jeg haaber denne lille Vejledning maa blive til Velsignelse for de stakkels Bybeboere!

Bleistift.

DA JESPER SKOVFOGED FIK DE RØDE HUNDE!

»Jeg siger, Stodenter er dog nogen Pokkers Mennesker, altid smækfulde af Lejetøj! Naar man træffer paa en Stodent af den rigtige Slags, saa ka' man være evig forvisset paa, a' der bliver lidt Løjer i Landskavet; — undtagen natyrligvis nar de kommer for at laane Penge. Nar en Stodent kommer i den Anledning, saa er der ikke meget Liv i ham, saa sætter han et højtideligt Ansigt op, lægger Ho'det paa Siden og sukker og lyver ganske forskrækkeligt.

Hvis det f. Eks. er en Stodent, der læser te' Præst, som er i Forlegenhed, saa er man næsten laveret me' de' samme, for saadan en han taler saa højtideligt og rørende og fortæller om, hvordan han ka' mærke den hellige Aand i sig, og hvordan han føler sig kaldet til me' Tiden at skrabe Folk helt rene for Synder, bare han ka' faa Penge te' og komme frem for, og saa bliver man jo hel hjærtevarm og skammer sig ligefrem for at sige nej til at laane ham de skallede Par Kroner, som han er i saadan en Beknev for. Man faar jo en Fornemmelse af, at man gjør baade Land og Folk og Kristenhed og Moral en gebommerlig Tjeneste ved at hjælpe en saadan Herrens Udvalgte. Natyrligvis bli-

ver man snydt for Pengene, og Stodenten, han bliver Pokker ikke hverken Præst eller Biskop, næ', han bliver en forbandet Sagførersnude og Lovtrækkerkamel, hvis han da nogensinde faar nogen Eksamle, og saa griner han bavetter a' en anden en.

Men ellers fraset den lille Laaneskavank, saa mener jeg a' Stodenterne er en dejlig Slags Mennesker og en Glæde for Befolkningen, naar de kommer ud paa Landet paa Feriebesøg, og sætter vores smaa skikkelige Samfund paa den anden Ende, og hærger og stiller til Ødelæggelse og Elendighed blandt Folkets Døtre.«

Det er gamle Morten Hjulmand, der en Dag i Juleugen sidder og filosoferer, medens vi faar vores Skumringstoddy.

»Som nu forgangen Aar, da Sognefogden havde faaet et Par Stodentmagersvende herud paa Julebesøg, — de' ku' ligefrem glæde en gammel Mand i Sjælen at se og høre alle de Utoskestreger og Kaanster de to velsignede unge Mennesker ku' hitte paa. Jeg vil ikke tale om, a' der den Nytaarsaften røg to Gange saa mange Potter paa Dørene som sædvanlig, og at de' knaldede og futtede værre end nogensinde. Alt hvad Bønderne ha'de a' Løsøre, saasom Trillebøre og Retteradedøre og den Slags, de svømmede selvfølgelig omkring ude i Gadekjæret Nytaarsmorgen; men alt de' var i alle Fald ikke værre end, a' vi godt sel' ku' ha' fundet paa'et; vi er jo da ikke hel Indioter herude i Sovnet, sel' om vi ikke har gaaet og læst paa Semmenarium og Stodenterfabrik.

Næ', de' velsignede Stodenter, de lavede osse ganske anderledes fine Kaanster, som kun et dannet og belæst Menneske ku' finde paa. Som t. Eks. den Gang, da de pudsede de røde Hunde paa Jesper Skovfoged.«

»Hvadbehager? Pudsede de røde Hunde paa Skovfogeden?« spurgte jeg forbavset.

»Ja, og han maatte ligge i Sengen i hele otte Dave etter, og gik hen og blev ganske ædru ve' samme Lejlighed, — de' ha'de han ikke væ't i mange Aar. — De var værkelig en Senistreg.«

Morten han kigger skiftevis paa mig og det tomme Glas; saa ved jeg Besked og bestiller en frisk Toddy.

»Fortæl Morten!« Og Morten fortæller.

»Jo, se Jesper Skovfoged, han har jo alle Dave væ't en Hund etter Spiritaask, — han slu'er jo en stor Kop The; og disse her to søde Stodenter, de var bleven forfærdelig fine Venner me' Jesper, og de mødte hver Formiddag her paa Kroen, og sat og kævede den, mens andre skikkelige Mennesker de gik hjemme og sled i'et. Stodenterne de ha'de nok stoderet mere end li'e netop hva' der sto' i Lesebøjerne, for de var mindst li'saa dygtige te' og drikke som Jesper, og de lærte ham blandt andet at drikke dennehersens nymodens Drik, som hedder Wibsky, — de' er vist no'et lomsk Skab, — men Jesper han labede den i sig, som om de' ku' være Sukkerlade.

Jeg sa'e nu te' Jesper a' han sku' ta' sig i Agt, for han har jo allerede en Gang for et Par Aar siden set baade Griser og Rotter og har været i Gommicelle paa Sygehuset inde i Køvstaden.

Saa var'et netop Daven te' Nyaarsaften a' disse her tre go'e Venner, de sad paa Kroen, og Stodenterne de fyldte Jesper vekselvis me' Wibsky og de' værste Sludder.

De sad blandt andet osse og kom te' og tale om Jagt, og Jesper han sa'e, a' de' var hel skidt for ham siden han ha'de mistet sin hvide Hønsehund, der døde i Sommers.

»For se mine Øjne, de begynder og blive svave,« sa'e han, »og min gamle hvide Trofast, den var saa let og se imod Jorden, men den brune, jeg har nu, den bliver sommetider helt borte for mine Øjne, naar den stryger lidt langt ud, — og mine Øjne de er blevne saa slemme te' og løve i Vand, naar jeg ska' anstrænge dem.«

»Ska' vi ikke sige løve i Spiritaask?« sa' den ene Stodent.

Jesper han var lige ve' og blive fornærmet, for Sandheden den er jo altid ilde hørt, men saa sa'e den anden:

»Hvis Du bryder Dig om'et, saa vil jeg gærne forære Dig en krittendes hvid Jagthund; jeg har netop en, som jeg gærne vil a' me', for de' er jo ikke saa let at holde Hund inde i Køvenhavn.«

Jesper han spidsede Ører.

»Jo, Tak, de' vilde han jo ellers gærne, hvis den da duede.«

»Ja, Du ka' faa den at se me' de' samme,« sa'e Stodenten, »den staar bunden hjemme hos Sognefogden, og jeg ka' hente den.«

Ja, de var da et farligt Besvær, mente Jesper, — han vilde gærne sel' gaa med op og se paa den, men de' vilde Stodenten ikke paa nogen Maade ha', han vilde meget hellere hente den.

»Nu ka' Du holde Jesper me' Selskav,« sa'e han te' sin Kammerat, »om en hal' Time er jeg tebaves igjen,« og saa løv han.

Den anden Stodent, han gloede lidt forbavset, men han blev jo og sørgede for, at Jesper, han fik heldt paa Dunken, han ku' jo nok regne ud, a' der var Kaanster i Landskavet.

Nu ha'de Sognefogden netop en fin Hønsehund,

som la' me' tre næsten helt hvide Hvalpe, saatten circus en tre Maaneder gamle. Stodenten han kom hjem i strakt Galop og fik fat i en af Køterne.

»Du maa hjælpe mig, Pe'r!« sa'e han, og da Karlen han var bleven indviet i Planen, saa grinede han og var straks me'. De listede ind og stjal Hvalpene og fik dem bogseret ind i Vaskehuset. — Konen hun havde netop farvet hjemmespundet Garn nogen Dave i Forvejen, og der sto' endnu tre Spande me' Farveslatter, en me' blaa, en me' grøn, og en me' rød Kulør. Saa tog den Pokkers dejlige Stodent min Salighed og dyppede Hundene ned i hver sin Spand, saa de fik den herligste Kulør. Saa slog de et Rev paa dem, og saa gik de' i Galop te'baves te' Kroen, og der listede han omkring a' Bavporten og ind i Stalden, hvor han bandt Hundene. — Den blaa, den tog han me' sig ind i Stuen.

Jesper han ha'de faaet no'en go'e Hiverter, og han var allerede godt te'kørt.

»Se her har vi den lille hvide Hund,« sa'e Stodenten, »ka' Du bruge den?«

Jesper han gloede og saa grinede han.

»Gud Fader bevares,« raabte han, »kalder Du den hvid, — »den er jo himmelsblaa!«

De to Stodenter, de saa paa hinanden, og de saa paa Hunden og Jesper, og de satte deres mest alvorlige Ansigt op.

»Er Du blevet tosset, Jesper?« sa'e de og rystede paa Ho'derne, »hvorfor siger Du den er himmelsblaa?«

Jesper han skrup grinede.

»De' var den værste Hund jeg no'ensinde har set — ganske himmelsblaa — ha, ha, ha!«

»Ja, naar Du griner a' min Hund, saa ka' jeg godt gaa me' den igjen,« sa'e Stodenten, og saa gik han

ud og bandt den i Stalden hos de andre. Saa fik han fat i Kromanden og satte ham ind i Kaamedien, og de tog dem et rigtigt Mavegrin.

Stodenten gik ind og satte sig hos de andre igjen, og fik en Genstand, og han og Kammeraten var meget alvorlige.

»De' var dog en underlig Idé a' Dig, Jesper, at sige, at Hunden var blaa, sa'e han.

»Ja, jeg er da'ette farveblind,« sa'e Jesper, men han blev ligegodt lidt underlig ve' at se' a' de andre var saa alvorlige. Saa kom Kromanden ind og satte sig.

»Er de' ikke underlig me' Jesper,« sa'e Stodenten, »han si'er a' min Hund er himmelsblaa?«

»Hva'foren? Den hvide De har derude?« sa'e Kromanden.

»Hva'behar?« sa'e Jesper og gloede, »vil Du'tte hente den ind igjen?«

»De' ska' jeg,« sa'e Kromanden, og saa gik han ud og hentede den grønne. »Er den ka'ske ikke hvid?« sa'e han.

Jesper han gloede saa Øjnene var ved at trille ud a' Ho'det paa ham.

»Nu ska' Pokker dov flintre og tindre!« raabte han, »den er jo lysegrøn!«

De andre tre saa meget højtidelige paa hinanden.

»Lysegrøn! — Er Du gaaet fra Forstanden, Jesper, eller vil Du gjøre Nar a' vos?«

Jesper han begyndte at svede, saa slog han i Bordet og raabte saa de' rungede i Stuen:

»Hunden er Dælen dundre mig lysegrøn!«

»Gaa ud me' Hunden, Kromand! — Jesper han ska' ikke sitte og gjøre Nar a' min Hund!«

Kromanden gik meget betænkelig ud igjen, og Jesper han begyndte at blive lidt bleg om Næbbet.

»Hør, Du er da vel ikke syg, Jesper?« sa'e Stodenten meget højtidelig. »Hvikken Kulør har te' Eksempel Kromanden og jeg?«

»I vil da vel ikke sige andet end a' den ene Hund var himmelsblaa og den anden var lysegrøn?« klynkede Jesper hel ulykkelig.

»Herre Gud, kjæreste Jesper, — der er jo ikke mere end en Hund, og den er krittendes hvid. — Jeg er bange Du bliver syg!«

Og de saa forfærdelig deltagende ud allesammen.

Den stakkels Skovfoged var virkelig lige ve' at blive syg, dels a' Wibskykæfert og dels a' Skræk.

»La' mig i Gudses velsignede Navn se den fjollede Hund en Gang te'!« jamrede han.

Og Kromanden han røg ud og hentede den røde Hund.

Da Jesper saa den, ga' han et Vræl fra sig, som ku' høres over den halve By, og sprang op fra Stolen saa alle Drikkevarerne de flød hen a' Bordet.

»Nu vil jeg hjem!« skreg han og snuppede sin Hue og saa tog Pokker ve' ham ud a' Døren og ned a' Landsbygaden i strakt Karriere.

Stodenten fik travlt me' og komme ud og løse Hundene og saa pudsede han dem etter Jesper.

»Puds ham! Puds ham!« sa'e han, og Hundene de var ikke sene, de fløj a'sted etter Skovfogeden.

Sikken et Hyl han ga' fra sig, da han saa disse her tre pragtfulde kulørte Hunderakkere komme springende omkring sig. Han løv alt hva' Remme og Tøj ku' holde a' Hjemningen te', og Folk de kom jo farendes ud paa Landevejen og korsede sig ve' og se dette her ubegrivelige Syn.

Aldrig har vi moret os her i Sognet no'en Nytaarsaften som den Aften, og vi ha'de da faa'et no'et at snakke om. Bare for de velsignede Stodenters Skyld!

Men Jesper han holdt Sengen i over otte Dage, og han kom ikke paa Kroen i lang Tid etter. Saa de' var jo osse ligefrem en go' Gerning a' de dejlige unge Mennesker ha'de g'ort! Skaal!«

Bleistift.

Gave fra

CENTRALBIBLIOTEKET
FOR
TUBERKULOSEPATIENTER

INDHOLD

	Side
Bleistift: Den nye Hængelampe	5
Axel Breidahl: Kastanierne	9
Bleistift: En fin Forretning	25
— Juleaften	31
— Forædlende Lekture	35
Sophus Neumann: Lille Juleaften	39
Bleistift: En Afmagringskur	44
Holger Rasmussen: Paa Skovtur med Legetøjet	49
Axel Breidahl: Retshjælp	61
Bleistift: Kærlighed og Skiveskydning	78
Sophus Neumann: Lykken kan hænge i et Haar	83
Bleistift: Københavnerhusmænd	88
— Da Jesper Skovfoged fik de røde Hunde	93

V. PIOS BOGHANDEL
— POVL BRANNER —

I GAAR JEG FIK —

Historier og Stemninger fra
en Københavnerbataillon

af

AUG. STAHL OG *ANTON JACOBSEN*

Kr. 2,50

»Blandt de mange Forsøg, der er gjort paa at skildre københavnske Værnepligtiges Oplevelser i Rekruttiden«, skriver »Nationaltidende«, »turde denne Bog ikke blot være den friskeste og morsomste, men ogsaa den, der i litterær Retning naar højest, fordi der i den findes en ypperlig Menneskeskildring. — Livlig og fornøjelig er »I Gaar jeg fik —«, i hvert Fald i en ikke almindelig Grad.«

JEG OG ANDET GODTFOLK

Humoresker

af

DAN

Oversat af *VIGGO PETERSEN*

Kr. 2,00

»Det er en god Idé at overføre disse svenske Humoresker paa Dansk. *Dan* er ubetinget en Humorist, man har Fornøjelse af at stifte Bekendtskab med. Der er altid Lune og Lystighed i hans smaa Fortællinger, og han bliver aldrig plat eller simpel.« (»*Nationaltidende*«.)

FAAS I ALLE BOGLADER!

V. PIOS BOGHANDEL
— POVL BRANNER —

CARIT ETLAR'S BEDSTE BØGER

Med Illustrationer af *POUL STEFFENSEN*

	Heft.	Indb.
HERREMÆND	3,00	4,50
KRIGSBILLEDER	2,50	4,00
STRANDRØVEREN	1,50	3,00
VAABENMESTEREN	1,50	3,00
BROGET SELSKAB	3,00	4,50
HERVERTS KRØNIKE	2,00	3,50
TRANENS VARSEL	4,00	5,50
SMUGLERENS SØN	1,50	3,00
KRØNIKER	2,00	3,50
MADSALUNE	2,25	3,75
FANGEN PAA KALLØ	2,50	4,00
REJSENDE	1,50	3,00
HAABLØS	1,75	3,25
GJØNGEHØVDINGEN	6,00	8,00

Hver enkelt Roman kan ogsaa faas i Hefter à 25 Øre.

FAAS I ALLE BOGLADER!